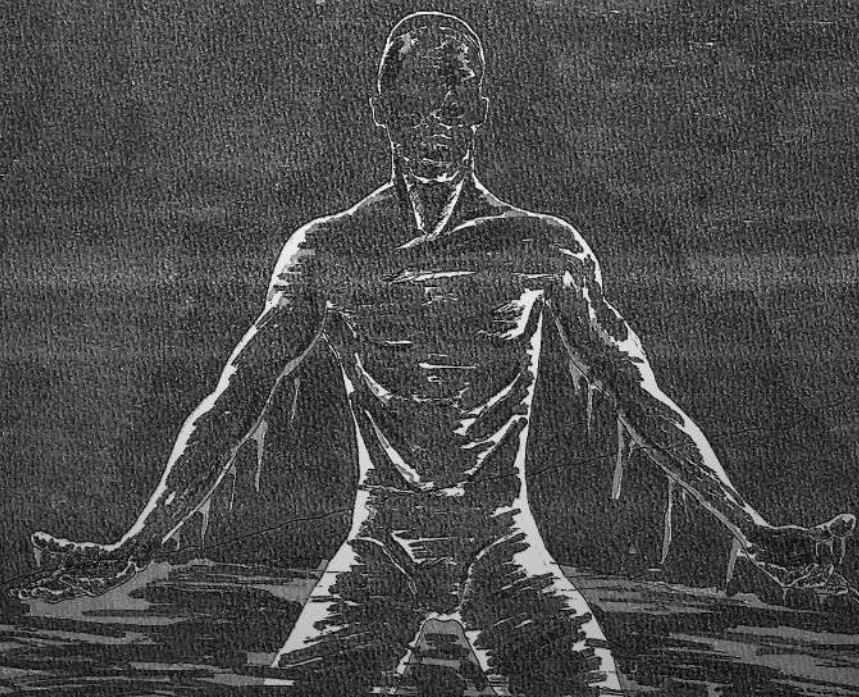

**VOID
ZINE**

NO:20

SARP'IN ANISINA...

“Eziyet çeken çok sayıda yurttaş varken, zenginlik içinde, bolluk içinde yüzüyorlar. Bu durum devam edemez; zenginlerin elindeki fazladan hepimiz faydalanmalıyız” der Ravachol ve devam eder: “Suç yoktur. Yok edilmesi gereken suç nedenleri vardır!”

Void Zine No:20'ye iştirak edenler:

David Cronenberg, Emre Varışlı, Uluer Oksal Tiryaki, Volkan Yalçın, Göktuğ Öncü, Eren Karatepe, A. Emre Cengiz, Şevket Kaan Şimşekalp, Rafet Arslan, İsmail Sertaç Yılmaz, Vincent Pernollet, Suhan Lalettayin, Sonat Yurtçu, Eren Burhan, Gizem Aktan, Alaca Katarsis, Çağkan Vişne, Mustafa Uysal, Geo Karabacakis, In the Void, Hazal Sala ve Med Sarp Paçal (huzur içinde uyusun)

www.facebook.com/voidzine

www.twitter.com/voidzine

www.instagram.com/voidfanzine

void-zine.tumblr.com

PDF Arşivi – www.issuu.com/voidzine

Ekim 2018

cute dead guys

morg bekçisi soğuk ayaklara dokunarak otuz bir çekiyordu
şehir merkezinde patlayan bir bombaya aldırmış etmezdi
karısına çiçek alırdı ve cinayet haberlerini izlerken çorbasını içerdi
akraba sohbetlerinde terör ve siyaset uzmanıydı
tüm dağlık bölgelerden ve hisse senetlerinden haberi vardı.
günahkar ya da sevapkar değildi, göbekten ve taşaktan oluşuyordu
bi akşam uyudu uyanmadı
süleyman efendiye hiç yazık olmadı.

Emre Varışlı

Homo sapiens
Günümüzde yaşayan ve iki
ayak üzerinde yürüyen hominin

Göktuğ Öncü

Damarlar Nehirlerdir

İyiliğe sürtünmediyseniz, kıpırdamadan özde öylece durabilirdi, şanslar yaver gitmediğinde damarlar fenalık akıtan nehirlerdi, kâst edilen ateşli cehennem, herkesin ayrı özel süit dairesiydi. Şeytanı, kendi kuyruğuydu şerden uzak durduğunu sananın.

Cehennem ağızına kadar İyiyle dolmuştu

Zaten

Kötücüllük istatistiklerine bakılınca, ortada o kadar kötülüğü mesai olarak yapacak kötü de yoktu.

Kötü günün biri, kendine küçük küçük şeytanların en iyi avukatının evinde ölü bulunmasını uygun gördü. Küçük müvekkiller, sokağın ortasında karşınıza 'zank' diye çıkabilen köpek bokları gibi ortada bırakılmıştı.

Pembe, yeşil boyalı çatı penceresinden süzülen rengarenk huzme, parça parça boyuyordu cesedi, üzerinde gündüzün en ince tozları dans ediyordu. Avukat Bey, yünden gömleğinin içerisindeki üç kurşun delikli bedeniyle, elli sekiz yaşında kalakalmıştı. Dev naaşını apartmandan çıkaracak olan sağlık ekipleri, nasıl büyük bir ağırlığın altına gireceklerini tahmin etmiş olamazlardı. Bütün mahallenin gözleri önünde, derisi kadar buruşuk kıyafetlerini çıkarttı, battal bir kefenle adres değiştirdi. Mahallenin nezdinde örgütlü dinlere billah inancı olmadığı için, yeni adresinin neresi olacağı meçhuldü; evinin, arabasının kime kalacağı daha bir merak konusuydu.

Avukat Kartal Kaya cinayeti, alt tabakanın ödünü bokuna karıştırmak yerine, adrenalin açlığını çalkalamıştı. Her gece aynı rüyayı görür olmuşlardı. Mahallenin kocakarıları, genç heyecanlı muhabirler gibi davranıyordu. Adamlar, yıllar sonra nihayet iş alabilmiş, bu davanın son şansları olduğunu bilen dedektifler gibiydi. Ben daha on sekizimde vardım. Yoktum, neredeyse bütün bunların göbeğindeydim. O dönemlerde, çocukluktan çuvallayıp, tırnaklarını yiyenlerin tırnaklarına acı bir kimyasal ojeleniyordu. Tırnaklar acı acı yeniyordu.

Suçlu doğan veletleri hâkim amcalarının elinden az kurtarmadı aslında. Şimdi bakınca, mekanı hurili cennet olsun da denilmezdi ama, dolaylı yoldan az emeği geçmedi Kartal Abi'nin bize, hakkını bir yere kadar yiyebilirdik. İçeride karnımız doyduysa,

sigaramız olduysa, kıl yumağı esmer çüklerden götümüzü kurtarabildiysek, kıçlarımız ayakkabı boyasıyla damgalanmadıysa yine onun sayesindeydi. Gaftiden dama düşen kim varsa, delikten kafasını çıkarıp, sokaktan başka gidecek bir yeri olmadığını fark eden kim varsa, minnettardık.

İçtiğim bütün yeminlere rağmen, süper baba ve yeni karısı, kardeşime zarar vereceğimi düşünmüşlerdi, ıslahevinden ikinci çıkışımdı. Doğup büyüdüğüm eve beni artık alamayacaklarını söylemeleriyle sarsılıyordum. Dedemlerde, teyzemde kaldım bir süre, sağda solda sürttüğümü görünce, Kartal Abi almıştı beni yanına. Bir vakit sonra da, ben, o, şu derken, oturduğu apartmanın bir dairesini daha kiralayıp, anahtarlarını bize uzattı, dayayıp döşemişti bizim için. Gire çıka bir koğuş kadar kalabalık hale getirdiğimiz evin ziline basıp, koğuşu böreklerle çöreklerle uyandırıyordu ihtiyar generalimiz. Hiç hesabında yokken, yaşları on, on yedi arasında değişen mini bir orduşu olmuştu. Elinde poşetler oluyordu hep, hiçbir şeyimizi eksik etmiyordu. Ağzımızın suyu olur olmadık şeylere akıyordu artık. Beladan uzak duruyorduk, uyuşturucu bok püsür hepsi yasaktı. Onun dışında ama içkiyse içki, yemekse yemek, önümüze yığıyordu, biz de hepsini midemizdeki asit kuyularında eritiyorduk. Bir kış ayı, eve hemşire getirip grip aşılarımızı yaptırmışlığı bile vardı. Hemşirenin verdiği takviye vitaminlerle en kara kurumuz semirmişti, çukur yanaklarımız toparlanmıştı. Hiç kimse de, niye yapıyor lan bu adam bu kadar iyiliği, diye sormuyordu.

Kartal Abi, ziyadesiyle güvenirdi bana. Viskiden pelte diliyle, en has oğlum benim, çok iyi yerlere geleceksin sen, derdi. Aşağı kattan üst kata, Kartal Abinin dairesine çıkabilen birkaç seçilmişten biri idim, diğer çocukların yanında havam bin beş yüzün üzerindeydi. Girişinde çeşit çeşit doldurulmuş kartalların karşıladığı, ruh kaçıran, cin kovan dairesine adımınızı atar atmaz, hayvanların suratlarındaki şaşkın ifadeleri, alışmayan insanın kör gözüne parmak sokardı. "Bizi de bir gün bunlar gibi doldurup, evinin bir köşesine koyacak bakın." derdim çocukların hepsine, doldurulmuş kartalları, kedileri anlatırdım. "Bir insan evladı bu kadar iyiliği haybeden yapar mı? Antredeki o maymun gibi, aha böyle bakacağız." diye şaka yapardım. Hepsi bir taraftan "Nankörlük etme lan," derlerdi bana, rahatı yerindeydi kekaların tabi, anasından babasından göremediklerini görüyorlardı. Çoğunun anası babası ya yoktu ya da benimkiler gibi çoktan vazgeçmişti.

Mahalledeki apartman sayısı gecekondu sayısına henüz eşitleniyordu, insanlar birbirini tanıyordu hala, birbirlerine nefret konusunda epey cömertlerdi yani. Bir çuval dolusu ileri geri konuşabiliyorlardı arkanızdan. Birinci sırada, Kartal Abi'nin derin devlete çalıştığını söylemeyi çok sevenleri sayabiliriz. Bu adamda bir şeyler var ama, diyorlardı. Etrafına topladığı itlere ve kopuklara, bu sahtekâr sürüsüne uyuşturucu sattırıyor dediklerini duyardık. Çocukları tek tek yukarı çağırıp beceriyor domuz herif, diyenler bile olmuştu. Kıskançlıklarından karınlarına ağıri giriyordu, çünkü bu konuşanların çoğu, kir gelmese suratlarına, Kartal abinin bize açtığı eve çöküp kendine baktıracak cinstelerdi, en ufak kulak asmadık hiçbirine, biliyorduk biz abimizi.

Bir şey isteyeceği zaman, boğazını temizleyip, "Çocuklar, sizden bir ricam olacak." dese sadece, yeterdi, herkes bir anda atılırdı. Gözüne girmek için yarışırdık. Güçlü hali, cukkasının sağlam oluşu hepimizi hayatta kalmaya motive etmişti. Tertemiz kıyafetlerimle dava dosyalarını takip için adliyeye gönderildiğim dönem, okula tekrardan dönüp, avukat olmayı düşlediğim o geceyi hala hatırlıyorum. Cübbemle sokaklarda dolaşırken babamla karşılaşacaktım.

Ölümünden dört gün önceydi, sokak ortasında ettiğimiz kavgadan sonra, haber alamıyorduk abiden, dört gün geçmişti, bana kızıp ortadan kaybolmuştu bir anda. Bize yaptıklarının hesabını verecek, diyordum çocuklara, biraz da ben sürüklemiştim hepsini bu işin içine, suçlanıyordum. Kilidini patlatıp gündüzün gözüne evine daldım. Evde birini görmeyi ummuyordum, evde birden fazla kişiyi görmeyi hiç ummuyordum. Katili saymazsak, cesedi ilk gören bendim sanırım. Salonuna kadar girdiğimde, sandalyesinde ruhunu teslim etmiş vaziyetteyken, doldurulmuş hayvanları kadar içi doldurulmuş, gözleri açık görünüyordu Kartal Abinin. Hayvanlarsa parçalanıp içine bakılmış, etraf didik didik talan edilmişti. Mahallede o kadar çok top tüfek atılıyordu ki, hiç kimse ayırdına varamamıştı göğsündeki, midesindeki üç kurşun çekirdeğinin. Kim yaptıysa, sarhoş olunca bize para dağıttığı zulasının yerini bilmeyen biriymiş ki, her tarafı döküp dağıtmış. Elimi attığım gibi yerli yerinde buldum paraları. Allah benim de onunda taksiratını affetsin, Fatihalar ezberimde yoktu. Kalpsiz, fırsat düşkünü biri olduğum düşünülebilir ama ben o parayı sonuna kadar hak

ettiğimi düşündüm bir an ve daha sonrasında geçen her zaman. Para hayatını beterin beteri yaptığı bütün çocukların kan parasıydı, ben el uzatmasam, olay yeri inceleme tarafından ceplenecekti. Tahmin ettiğim kadar bir şey çıkmamıştı bile, cüzdanındaki dolarlarla birlikte yirmi, yirmi beş bin ancak ederdı. Kan paraları o dönem epey pahalıdan gidiyordu. Dolar ne kadardı, hatırlamıyorum.

Kartal'ın ölüsünü, öylece karşımda görünce sevinemedim de üzülemedim de. O evden hiç kimseyi bir daha görmek istemiyordum, tamam bitti, gitti, unuttuk, çocukların yanına dahi uğramayacaktım, parayı cebime koyunca vicdanımla olan savaşımı kazanmıştım sanırım, onları bir daha görmemek için ne kadar uzağa gidebilirdim tahmin edilemezdi.

Üst kat merdivenlerinden tıkırtılar geldiğinde evde yalnız olmadığımı anladım. Geri geri evden çıkıyordum, bir susturuculu tabanca kol merdivenlerin arasından uzanıp, ateş açtı, rüzgarını şakaklarımda hissettiğim bir kurşun geçti başımın üzerinden, kitaplardan birini yere indirdi. Kütüphaneyi dosyalarla beraber kapının önüne devirip, koridor boyunca koşmaya başladım, peşimden geliyordu, bir kez daha ateşledi silahını, şükürler olsun yine tutturamadı, kapıdan çıkarak olaydan tamamen sıyrıldığımı sandım. Bu adamı bir yerden tanıyordum. Bileğim burkulmuştu, topallayarak koşuyordum. Kartal Abinin bir arkadaşıydı bu. Adliyede iki defa görmüştüm, o da avukattı, ya da savcı. İşler iyice karışıp boktan bir hal almaya başlamıştı. Cesedi ilk gördüğümde, bizim yukarı kata hiç çıkmayan gariplerden biri öç almıştır besbelli, diye düşünürken, bize birlikte tezgah kurduğu arkadaşları, resmen gelip Kartal'ı vurmuştu. Kısıtlı fantezi dünyamızda, kolay kolay kurgulayıp cereyan ettiremezdik başımıza gelenleri. Bize yaptıklarını öğrenmesi epey bir vaktini aldı kot kafalarımızın.

Güzel günlerin sonu

Her şey fazlaca iyiydi. Kötüye dair ne olduysa, çocukların hepsini minibüse doldurup, çekap yaptırmaya götürdükten sonra oldu. Yıllardır bonzai, hap, bali, çer çöple yıprattığımız sabi bedenlerimizin akıbetini öğrenmek hoşumuza gitmişti. Çekap hacca gitmek gibi gelmişti kulağımıza, sıfırlayacaktık her şeyi. Ben de hazırlanıyordum, bahtıma ne çıkacak bakalım diyordum içimden. Kapıdan tam çıkacakken, sen turp gibisin Azat, dedi Kartal abi bana. Adliyeden bir

dosyayı almam için beni Üsküdar'a gönderdi. Bir dahaki sefere sen de gelirsin, dedi.

"O salak memur yine müdahil olmaya çalışırsa, Kartal Kaya gönderdi beni, dersin."

Çocukların sesi kapı yüzüne kapandıktan sonra dahi gelmeye devam ediyordu, bir okul gezisine gidiyorlarmış gibi şenlerdi.

"Merto, oğlum sende kesin kanser çıkacak lan ben diyim. Görürsün."

"Siktir lan, ananın amı kanser senin. Götverene bak."

...

Akşam olmuştu adliyeden döndüğümde, biraz kahvede lak lak yaptım, neredeyse gece yarısı olacaktı, eve düştüm, kimse yoktu daha ortada. Çekyata uzanmış, Survivor Türkiye Yunanistan'ı izliyordum. Bizim çekapçılar sıra sıra eve girdiler. Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu, birkaç şaka yapayım dedim, gözleri etrafa yabancı yabancı bakıyordu. Sanki çekap diye Şanzelizeye gitmişler, haplanıp dönmüşlerdi. Oturdıkları yerde uyukluyorlardı. Televizyonu kapatıp, "Hayırdır n'oldu lan?" diye sordum. Hepsi bir ağızdan, soru sormamı bekliyorlarmış gibi, birbirlerinin lafını bölerek konuşmaya başladılar.

"Dayı filmlerde bu delilere yapıyorlar ya hani, kafamıza bir şey taktılar.. makinalar mukinalar"

"Koca koca aletlere sokup çıkarttılar amına koyim, çenemi nasıl kastımsa açılmıyor hala."

"Kafamın içindekini susturamıyorum amına koyim, bütün oda dönüyordu, hepiniz bir tuhaf geliyorsunuz gözüme hala."

"Yerin dibinde bir yerlere soktular, baya son teknoloji dayı görecen."

"Renkler falan değişti bi anda lan, size de oldu mu? Şok cihazlı tedavi gibi bi şey yaptılar sonra. Felçli gibiyim ben de. Valla allak bullak oldum anasını sikiyim. Çılgılık atasım geliyor."

"Ne gülüyon olum?"

"Normal normal, verdikleri ilaçların yan etkisiymiş bunlar, yarına bi şeyimiz kalmaz, öyle dediler."

"Oğlum çccccçekapta nnnniye ilaç versinler? Bildiğin kimyasal uyuşturucu gibiydi dayı. Bibildiğin iskeletler kafatasları gggördüm etrafta, kafayı sıyracaktım."

"Mızızlanıp durmayın amına koyim yaa."

"Hadi yatın neyse ne artık, allah rahatlık versin, hadi."

Allah kimseye rahatlık vermedi. Gece boyunca uyuyamadılar, duyuyordum. Beş dakikada bir, biri ayaklanıp balkona çıkıp sigara içiyordu. Böyle sanırsınız matkapla kaval kemiklerini deliyorlar, öyle çırpınıyorlardı yattıkları yerden garipler. Hasan ve Numan o gece daha, eşyalarını toparlayıp evden çıktılar, bir daha da haber alamadık onlardan.

O geceydi uyuduk, bu sabah oldu. Gözümü açar açmaz, Yasin'in çekyata işediğini söyleyip, oturma abi sakın, diye gülen Cengiz ve Cihan'ın ağızları burunları kırıldı. Yasin üzerlerine atladı bir anda, sonra sinir krizi geçirip, çocuk gibi ağda oturdu. Çekaptan sonra geçen her saat, evde şişmesin diye karnına bıçak koyulmuş bir cenaze varmış gibiydi. Elektrik akımı geçen direklere yuva kuran kuşlar gibiydik. Onca hengâmesi sesin arasında Mert Ali'nin hala uyuyor olduğu göze batmamıştı. Öğlen oldu, hepimiz bir tarafından dürttük, hepimizden önce uyanıp çayı koyan adamdan tık yoktu, uyansana lan. En esmerimiz bembeyaz kesilmişti, ne yapacağımızı bilemedik. Kartal abinin telefonuna ulaşamıyordu, inip çıkıp zilini bağırttım, evde yoktu. Özel hattını aramak zorunda kaldım, bize yardım edeceğini düşünüyordum.

"Bu numaradan arama demedim mi lan sana?" diye açtı telefonu. "Ne var? N'oldu?" dedi. Mert Ali'den bahsedecek oldum, sanki ne olduğunu biliyor gibiydi, ağzıma tıkadı lafımı. Puşt herif bütün evi kamerayla izliyormuş. "Tamam, sen evden ayrıl hemen, beni caddedeki simitçide bekle." dedi. Biraz sessizlikten sonra, telefonu kapatacarken "Azat, bana bak hiç kimsenin haberi olmasın bundan, diğerlerine de söyle, ambulans falan çağırmayın sakın." diye ekledi.

Kümeşte isyan çıkmıştı. Ama yine de bize söyleneni yaptık, ambulansı falan aramadık. Bir horoz çıkıp gece vakti alenen ötüyordu, tatlı ricalar, sert emirlere dönüşmüştü. Aklımıza kötü bir şey getirmek istemiyorduk, ama görünen de ortadaydı. Ne kadar kolaydı bizim gibi medeniyetsiz tavuk sürüsünü gecenin köründen sabah olduğuna inandırması. Aslandan farksız babalarımızın onca öğüdü, onurlu yaşamın anahtarlarını elimize vermişken, böyle bir hataya nasıl düşmüştük.

Kartal simitçiye geldiğinde, solgun görünüyordu, hiç telefondaki gibi değildi. Beni çok kötü bir şeye

bulaştırdılar Azat, dedi ağlamaklı sesiyle. "Al şu parayı, git buralardan oğlum, soru sorma bana, ben diğer çocukları da güvenceye alacağım söz." dedi. Para falan istemiyorum, Mert Ali öldü, diğer çocuklar perişan haldeler. Ne yaptınız lan onlara, diye yaşlı yakasına sarıldım. "Katil herifler!" dedim. Simitçinin orta yerinde, iyi bir tokadını yedikten sonra, onlarca kişinin şahitliğinde, ağlayarak allah kitap bırakmadan ölüm tehditleri savurdum, garsonlar beni uzaklaştırdılar, bacaklarımın titremesi eşliğinde sinir krizi geçirip, bas bas bağırdım, hiç yoktan insan topladım etrafımıza. İnsanlar toplanmaya başlayınca benimle uğraşmayı bırakıp, arabasına binip gitti. Onu canlı kanlı son görüşümdü.

Kartal'ın evindeki susturuculu aksiyon sahnesinden kendimi kurtarıp, topallaya topallaya eve kadar koşmuştum. Ne babam, ne kardeşim, ne de üvey anneciğim; baba ocağımda kimse yoktu gittiğimde. Kilidi değiştirdikleri için, bir hırsız gibi balkonlarından süzölmek zorunda kaldım. Çok fazla vakit geçirmeden, birkaç eşya alıp, vedasızca, girdiğim yoldan geri çıktım. Benden sonra mahallede ne boklar döndüğüne ve nasıl yendiğine olan merakım, korkum, Yenikapı Sahil'de, denizlerde dolaşan yedi başlı ejderha gibi geçirdiğim üç gün, artarak devam etti, bir ankesörlüden Yasin'i aramama yol açtı. O yılan her delikten çıkardı çünkü, her şey hakkında bir bilgisi vardı. Benimle telefonda konuşmaktan sakındı.

Yasin gelene kadar, kazık gibi dikilip, dikkat çekmemek için, Samatya durağında oturmıştım, yalan değilse, söz verdiğine göre on dakika sonra yanımda olacaktı. Hiç geçmeyecek gibi duran on dakikam henüz başlamışken, kendime yeni bir gelecek düşünür vaziyetteydim, öyle bir dalmışım, yaşlı bir sese irkildim. Saatile baktım hemen, yarım saat geçmiş neredeyse. "Evlat son otobüs bu, binmeyecek misin?" dedi ses, Kartal Abinin sesine o kadar benzettim ki, korka korka döndüm. "Arkadaşım arabayla gelecek hacı amca," diye savuşturmaya çalıştım. "Kız arkadaş mı? Çok bekletti seni yiğenim." dedi. "Ben diyim bak." deyip gülererek, önümüzde soluk soluğa duran son otobüse bindi gitti.

Yasin bir saat gecikse de geldi.

Kemikler kıracak kadara yakın sarıldı bana. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz oğlum, helal olsun sana, diyordu boynumu sıkarak. "Nasıl indirdin Kartal'ı? Silahı nerden buldun lan?" Dur oğlum ben vurmam,

dedim. Donup kaldı. E kim vurdu o zaman? Evdeki susturuculu adamdan bahsettim, bu savcıdan. Hemen olay hakkında benim bilmeyip onun bildiklerini karıştırıp, bir iyi, bir kötü hissettirecek şekilde aktarmaya başladı. Dediğine göre, mahallede polisler dönüp dolaşıp beni sormuş, bizimkilerin evinin altını üstüne getirip, babamları aramışlar falan. Evden çıkarken kız kardeşimin odasına dört bin dolar bırakmıştım. İlk defa, abi mertebesine yükselecektim, paraları gördüğünde göz bebeklerindeki parlamayı düşlemiştim, ne aptalım, tam olarak böyle hissetmişim, insanın bazen böyle şeylere ihtiyacı varmış demek, diyordum, kuş kadar hafif kafa ağırlığımla, iyi hissediyordum. Daha kardeşim okuldan eve gitmemişken, el konulmuş eve gelen polisler tarafından. Polislerin evi alt üst edişini görmediği için sevinmeliydim belki de, her şeyden kötü etkilenirdi çünkü küçük kardeşim, dünyanın en hassas insanıydı güzelim benim. Beni bile sırf bu yüzden etrafından uzaklaştırmışlardı, bu yüzden göz yummuştum buna.

"Ne dümenlere bulaşmış bu adam oğlum." dedi Yasin. "Bunlar bize bi şey yapacaklardı, diyim, yapamadı bu Kartal, vallahi sen gelmedin o gün hastaneye, ben hala kendime geledim ne yaptılarsa, ne verdilerse, bi şey ters gitti, patates ettiler işte sonra zaar bunu, seni de evde görünce tanık bırakmamak için sana da sıktılar işte. Bütün hepimiz tehlikedeyiz, bunlar bizi de öldürecekler, anasını sikiyim bizi de öldürecekler."

"Bana silah lazım Yasin, bulabilir miyiz?" diye sorduğumda gözleri parladı. Korkuyordum ve yine ne aptalım kendimi silahla koruyabileceğimi düşünüyordum. "Bu adamlar bırakmaz peşimizi, dedi hemen, doğru diyorsun valla, hepimize silah lazım."

Biraz sessizlikten sonra, "Bin liraya sana güzel bir makine çözeriz kankam merak etme sen," dedi. "Ha acele olsun diyorsan bin beş yüz ver, sıkıştırayım adamları, hemen halletsinler."

Kartal'ın parasını indirdiğimi evde bulunan paralardan dolayı biliyordu. Benden avanta tırtıklamaya çalıştığı o kadar belliydi ki hergelenin, bana kimsenin o güne kadar destek olmadığı kadar destek oluyordu, siğilli ellerini dizimden çekmiyordu. Bir taraftan da sürekli, zaten o paranın bizim hakkımız olduğunu, kendini hala toparlayamadığını söylüyordu. Yeniden başa alıyordu söyleyeceği bütün her şeyi bitirince. Onun hevesini kırmadım, avantajını ve silahın parasını arabanın ön konsoluna bıraktım. "Oğlum ne gerek, yok," dese de

fazla parayı da alıp cebine soktu. "Eyvallah moruk! Nediğim ben sana, kralsın." dedi. "Valla kanadım olsa uçarım hesabındayım zaten, ben de basıp gidiyim diyorum buralardan, mimmendim iyice" dedi.

Arabamız sele kapılmış gibi aşağıya doğru sürükleniyordu. Ön camımıza bir kuş çarptı, artık her şeyden biraz daha korkacaktım bundan sonra, kuştan korktum. Yasin'in beni gammazlamasından korktum. Cebimden biraz daha para çıkartıp, bu da senin hakkındır kardeşim deyip, verdim. Verdiğim paraya hiç bakmadan, ön cama su sıkıp, silecekleri çalıştırdı. Kim bilir ne derdi vardı garibin de attı kendini camın önüne, dedi.

Yasin'den silahı aldığım da sabaha karşıydı. Çok kısa helalleştik, 94 Doğan'ını bağırarak uzaklaştı yanımdan. Poliste seri numaraları olan üç balya para, astarımın içinde dururken ve ben korkumdan harcayamazken, başka söze ne hacetti. Cebimde şingirdayan liracıklarım bitmek üzereyken, sıcak bir tane simit adım, parkın köşesinde kemiriyordum, sanki birisi, işte orada yakalayın, demiş gibi önümde bir polis arabası durdu. Ayaklarım yere çivilendi, boğazıma bir balık kılıcı takıldı.

Polislerden biri üzerimi aradıklarında çıkan silahla kafama bir tane vurdu. "Bu ne?" Sonra paraları gördüler. "Bunlar ne lan?" Arkada duran diğer polis abilerin üçü birden üzerime geldiler. "Nereyi soydun lan şerefsiz?" Ben yanlış bir şey yapmadım, n'oluyor diye yaygara koparıp, ellerinden kurtulmaya çalışınca, yere düşürdüler, diğerleri tekmelerken, bir tanesi diziyile göğsümün üzerine çöktü, nefes alamadım, bayılmışım o sıra.

Bir daha islahevine dönmeyeceğime yeminler içmiştim, sert kıllı, insan yağı kokan battaniyelerin altına yeniden girmek, boğulmak istemiyordum. Yakalandığımda on sekizimi dolduralı bir hafta geçtiği için islahevine girmedim de aslında, yeminim bozulmadı hiç. Aklımda kalan tek şey; beynim, o gün, polis otosunun içinde, iki beyaz teli, kafamın sağ cenahından dışarı doğru uzatmıştı.

Tutukluluğumun ikinci günü, Yasin'in amina koyum ki, bana verdiği silahın balistik raporları geldi, Kartal Kaya cinayetinde kullanılan silahla örtüşüyordu.

O orospu evladını çocukluğundan beri tanıyordum neredeyse, aksakallı bin şahit gelip yanıma, ikna

etmeye çalışsa, yine de inanamazdık bu palavracı puşa. O gün de inanacağımdan değil, Kartal'ın evinde, bana ateş eden adamı gözlerimle görünce, Yasin'in anlattıkları kafama yatmıştı sadece. Hayvan çocuğu, bana doğru düzgün söyleseydi ne bok yediğini, parayı paylaştırdım onunla, birlikte siktir olup giderdik. Ama diğerleriyle paylaşmamıştım.

Ne söyledimse polisleri ikna edemedim. Çocukları, evi, Mert Aliyi, bana ateş eden adamı, her şeyi, Yasin'i defalarca anlattım. Soru soruyorlar, cevabı beğenmiyorlardı. Tutukluluğum devam etti böylece, sorgu odalarında beynim bir el blenderi ile çalkalanıyordu.

Yeni gittiğin yerde eski kurallar ne zaman geçerliydi? Gözlerim acı içinde kıvransa da tövbekar katillerin arasında uyuyabilmemin imkânı yoktu. Akşama kadar yattığım yerden sigara içtim, durdum. Koğuş arkadaşlarımdan dışarıda ne kadar kıyak adamlar olduklarını dinledim. Bir şeylerini çalarsam, beni sikeceklerini söylediler. Onlara çay yaptım. Bulaşıklarını yıkadım.

Bir yalvacın mucizesi gerekiyordu bu şartlarda

Hayal kırıklığına uğrattığım herkesten, kendimden, milisaniyelik özür dileme şansım olsaydı çocuklar, o kadar cesur olsaydım keşke, diye başlayan bir mektup bırakmış geriye Kartal Abi. Öleceğini biliyormuş pek tabii. Devamında da, kızlarıyla tehdit edilerek nasıl bu işe zorlandığını, başarısız oldukları bütün deneyi, laboratuvarı tek tek anlatıp, karışan herkesin isimlerini vererek tek başına gitmemek için direnmiş. Polislere evine, apartmana gizlediği kameraların yerini tarif etmiş. İşte benim götümü kurtaran mucize, bu mektup oldu.

Fare gibi kullanmışlar bizi, çocukları yani, ben Kartal Abinin gerçekten sevdiği kuluymuşum. Bizim çocukların zihinlerini kontrol etmeye çalışmışlar, yıllardır bize ince ince ilaç veriyorlarmış, mektuptan özet bu çıkıyordu. Beyin fonksiyonlarımızı değiştirmeyi amaçlıyorlarmış. Halbuki biraz ilgi, alaka, sevgiyle biraz parayla, hiç o kadar deneye gerek kalmadan bunu yapabilirlerdi, yapmışlardı da zaten.

Kamera kayıtlarında son bir haftada eve girip çıkan herkesin görüntüsü vardı. Yasin'i cinayetten

paketlediler, Bana sadece hırsızlık yazdılar. İkimizden, bu iki salaktan başka hiç kimse davadan ceza almadı.

İki buçuk yıl yatarımda, babam görüşüme hiçbir zaman gelmedi, ben nerede hata yaptım, söyleyin, diyormuş herkese. Kız kardeşimin evden gizli ikinci gelişinde, buranın ona uygun olmadığını söyleyip ondan bir daha gelmemesini istedim.

Sonra da koşullu saliverilmeme bir yılım kaldığı için, beni Bolu'da bir açık cezaevine naklettiler zaten. Bereket versin, devlet babamız sağ olsun, günlük 5ytl karşılığında cezaevi kampüsün içinde yer alan tekstil bölümünde çalışmaya başladım. Artık her gün istediğim kadar telefonla arama da yapabiliyordum. Ancak arayacak birini bulamıyordum. Vakit geçirmek için cezaevinin dışçisine, bütün çürük dişlerimi yaptırdım. Kütüphane üçüncü katta, dışarıyı, uzakları görebiliyor diye, bütün kitaplarını okudum, üstüne yazmaya başladım.

Bir yıl sonra, bizim evin çocuklarından Sercan ve Kemal cinayetten yakalanıp, rapor almaya çabalarken, bu deney olayları tekrardan dillendirilince, belgeselci çocuklar geldi cezaevine, benimle deney üzerine konuşmak için yönetimden izin falan almışlar. Daha konuşmamızın beşinci dakikasında, gardiyanlar içeri dalıp, telaşla geri çıkardı çocukları. Bir daha da hiç kimse tarafından dillendirilmedi bu konu.

Eren Karatepe

magazin forever

çocuklarınızın ağızına peluş ayılarını sokarak onları boğmaları.
ya da ailecek evin salonunda dizi seyrederken kurşuna dizilmeniz
ya da hepinizin şafak vakti asılması
kocanızın gözünüzün önünde hadım edilmesi
karınızın vajinasına matkap sokulması
küçük kızınızın suratına kezzap atılması

bunların hiçbirinin önemi yoktur
bilinçli vatandaş olup oy kullanmaya gitmenin yanında.

Emre Varışlı

tabular asâ!

girişimci şair diyorlar ona
dükkanı var istanbul'da
aydınlık kopyalarmış çıkan
karşıtlığı isyanı yalnızca bir tavır
huruf hurf hurafe ideolojisi
içleri katre katran
uzak durmuş yenilikten arayıştan
hiç bilmemiş demek
yapamadığı devrimi

sunagından ödülleri gençlere
kurağından şiirler irak evlerden
diller t u t u k çatık kaşlar
medet mânâ – bulunamadı!
kanadı sesiyle kulaklar
ben oy vermesem demişti
vermezlerdi sana olmazdı
yakınındaki bir gence bu kitap

girişimci şair diyorlar ona
entrepreneur fransızcası
bilirmiş meğer tanırmış o dilleri
öğrenmiş dünya şiirinden kasıt
türkçe'deki gibi yok öyle
beyit koşuk
bir ülke şiirini bildiğini dahi
-bu ne tevazu- söyle
yemezmiş

fakat okumamış sanki
öncesini bir yüzyıl
bir irdeleme yok
zerresi katmanlı düşüncenin
şiirleraşksiiirleryolculukşiirler
sabun köpüğü –köpürt köpürt!
vergi levhası / iban no / fatura

sürpriz indirimler
ticarethanesinde
şaşkınlık yaratan sözcükler
zinhar seçmez bir tabula rasa!

post scriptum: bu şiirle bir bağlantısı
olmamakla birlikte, şiir yazıldıktan birkaç hafta
sonra çıkan şu haberi de hatırlamakta yarar
var:

<https://tr.sputniknews.com/turkiye/201805291033632901-bilal-erdogan-allah-mesaj-peygamber-girismcilik/>

a. emre cengiz

050518 / eskişehir

PRISON

Hareketli - Kaos - Yanı - Başındaki - Hiçlikten

hareketli kaos yanı başındaki hiçlikten

insan mağaradan kaçmıştır

deli suya kaçmıştır

nizami iskelede boynunu kırıyor

çizilmeyen ayakların

yaprak saçlı

bebek adımları

biraz daha şakıyana kadar

ses merkezinde ani sıçramalar

düşünce değişmeyen

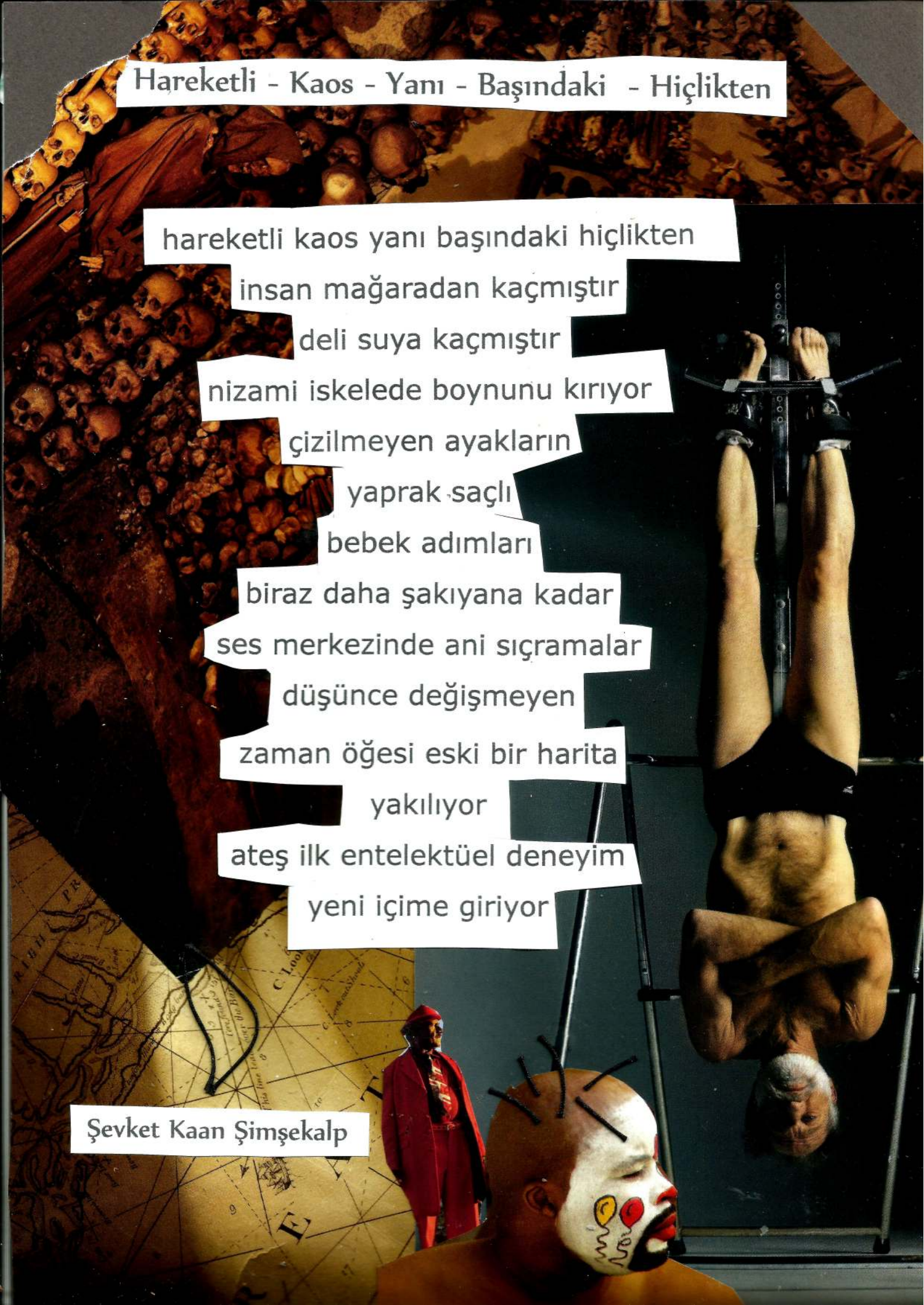
zaman ögesi eski bir harita

yakılıyor

ateş ilk entelektüel deneyim

yeni içime giriyor

Şevket Kaan Şimşekalp

Karşıla/ş/ma

Alışveriş merkezinin çatı katındaki açık otoparkta vakit öldürüyordum. Öğleden sonraydı, güneş hala tepede etkisini gösteriyordu, 13. katın çarpık manzarasının şehre vuran ısıltıları içinde.

Kulaklığımda; The Normal'in Warm Leatherette kaydının sayısız cover versiyonundan oluşan playlist dönerken, usulca drone'umu kalkış ve iniş denemeleri yapıyordum. Çevremi saran bekleyişteki arabaların sessizliğini kıran tuşeler halinde. Önce ağır, ardından hızlı iniş ve kalkışlar, üstlerine vuran güneşin parıltısını taşıyan otomobilleri bir şekil engelli parkur haline getiriyor.

Playlist'te Laibach'ın yaptığı cover dönerken, birden bir tedirginlik hissettim, sanki biri beni gözetliyordu. Drone'u hızlıca yere indirip, kulaklıklarımı çıkarıp etrafı gözleme başladım. Sol köşede çatıya çıkan asansör kapısının çevresinde kimse gözüküyordu. Ardından peşi sıra çatıya uzanan araç sıraları kesmeye başladım, oralarda bir yerde olmalıydı.

Birden karşıma çıkıverdi; 20lerin ortasında gözüküyordu. Siyah hoodies'inin kapüşonunu başına çekmiş, sağ burnunda bir halka, orta boylarda bir kız. Elindeki kumandaya bakılıyorsa o da bir drone sürücüsüydü.

Aramızdaki 10 metre uzaklıktan, bir süre hareketsiz birbirimize baktık. İçimde tedirginlik ve tuhaf bir heyecan iç içe giriyordu. Yüzü bir vitrin mankeni kadar ifadesizdi ve bakışları gözlerimin içine sabitlenmiş gibiydi.

İlk hamleyi o yaptı..

Drone'nunu kendinden emin bir rahatlıkla hızla kaldırıp bana yaklaştırdı, hava da durdurdu. Sonra yine ifadesiz gözlerini, göz bebeklerine sabitleyip bir süre bekledi, ne yapacaktı merak ediyordum. Tuhaftı.

Ardından yine kontroller'ına uzandı ve drone'u vahşi bir kuş gibi tepemde dolandırmaya başlarken, ifadesiz yüzünün ortasında, hemen dudak kenarında garip bir gülümseme belirdi. Donmuş bir şekilde ona bakarken, o gülüşün yüzünü bir anda bir delinin yüzüne çevirdiğini düşündüm.

Sonra; birden bire atağı başladı, üzerimde dönen dronu başıma yöneltti, alımda bir anda bir sıcaklık hissettim ve elimde olmadan "fuck" diye bağırdım. Ona baktım, şimdi açık açık gülüyordu.

Sinirlenmişim, hemen karşı bir hamleye giriştim; o ise hala gülüyordu. Drone'umu hızla kaldırıp ona yaklaştırdım, hiçbir panik ya da kaçış refleksi göstermedi, öylece gülümsemeye devam etti. Ben de hızlıca drone'u burnunun ortasına çaptım.

Bir anda beyaz yüzünde, burnundan aşağı süzülen bir damla kanın akışını izledim. Kan dudağının kenarından süzülürken, dilini uzatım kanı ağzının içe çekti. Manyaktı bu karı; manyak.

Sonra ikimizde hırsla kontroller'larımıza asıldık, hedef bölge göstermeden makinelerimizi birbirimize sürdük. Aldığımız darbelerin etkisiyle ikimizde sendelik ve ardından birbirimize baktık.

Ardından bir daha sürdük, ikinci çarpışma da o tökezledi ama düşerken bile drone'nun kontrolünü bırakmadı. Ben ayaktaydım ama drone'um sertçe yere düşüp, birden durdu. Kız ayağa kalktı, ben hala drone'unumu kaldıramamıştım ve onun üzerime sürmek için avantajı vardı. Ama yüzünde yine o garip tebessüm belirdi ve bekleyip, saldırmadı.

Tuhaf bir bekleyişti, nedensiz bir şekilde içimde cinsel arzunun pörtlediğini hissediyordum. Sonra; nihayet drone'um yeniden kıpırdadı ve yavaşça onu kaldırdım. O da sakince drone'unu tepemde gezdirmeye devam ediyordu; o ne yapacak diye bir birbirimizi yoklar gibiydik.

Ardından hızla atağa geçeceğini anlayıp, drone'u ona sürerken, kızın bana doğru koşmaya başladığını görüp; bir an panikledim. Önce drone ardından kız bana çarptı, bir anlık sersemlik içinde iken ben, kız birden üstüme çullandı.

Yumruğu patlatacak ya da gırtlığımı sıkacak diye beklerken darbe almış sol kaşımı yaladığını hissettim. Sonra hızlıca öpüşmeye başladık, delirmiş gibi. Az sonra siyah body'sini sıyırıp, vücudunu yüzüme yaklaştırdı ve kasıklarını kanayan kaşıma değdirdi.

Tuhaf bir barışma ve sağaltma girişimiydi. Sonrasını hiç düşünmedim, sadece ıslak amını yaladım, yaladım. Bu da bizim karşılaşma biçimimizdi.

Rafet Aslan

RAF

David Cronenberg: "Benim Zihnimde Korkuya Yer Yok"

Hazırlayan: Tim Davis, The Guardian, 14 Eylül 2014

Türkçeleştiren: Çağkan Vişne

"Dead Ringers" ve "The Fly" gibi şiddet içerikli korku klasikleriyle büyük bir hayran kitlesi edinmiş Kanadalı usta yönetmen David Cronenberg, son olarak vahşi ve komik "Maps to the Stars"a imza attı. Yönetmen, Observer dergisinin okurları ile Margaret Atwood gibi ünlü isimlerin sorularını cevaplıyor.

Herhangi bir filmin zamanına/meکانına/tarzına vs. yolculuk mümkün olsaydı, hangisinin içine yolculuk etmek isterdiniz ve niçin? (Nick Newman, Londra)

Herhangi bir filmimin içinde olmadığım için mutluyum aslında. Bana kalırsa filmleri gerçek hayatta görmediğiniz şeyleri deneyimlemek için yaratırsınız. Dolayısıyla bu benim için lanet gibi bir şey olurdu, herhangi bir filmimin içinde olmak istemezdim. Aslına bakarsanız, bence film çekmenin sebebi sizi meraklandıran, belki de rahatsız eden bir şeyle nasıl başa çıkabileceğinizi düşündürmek, bunu tecrübe etmenizi sağlamak ama ekranla aranızdaki mesafenin korunması şart. Bir kum tanesi istiridyenin içine girip nasıl dış dünyadan korunabiliyorsa, sizin de öyle korunabilmeniz gerek. Çünkü korunmazsanız rahatsız olursunuz. İnci gibi bir film çekebilmiş olmayı umarsınız, ama istiridyenin içine de girmek istemezsiniz çünkü içinde kum taneleri yahut daha beter şeylerle karşılaşabilirsiniz.

Crash filmindeki süt sahnesini neden filmden çıkardınız? (Rosanna Arquette, oyuncu)

Haha! Rosanna Crash'i çekerken çocuğunu emziriyordu ve filmdeki bir sahnede James Spader'la arabada cinsel ilişkiye girerken memesinden süt fışkırmıştı. Çok ilginç bir andı, hepimiz oldukça şaşırmıştık, ama şöyle bir şey var ki filmde Rosanna'nın karakteri hamile de değildi, bebeği de yoktu. Dolayısıyla filme öyle bir sahneyi eklemek mantıksız olurdu. Crash yüksek tempolu bir gerilim filmi olsa da, kendi içinde tutarlı bir mantığa sahip. Yani o sahneyi sansür veya yasak yüzünden kesmedim - dediğim gibi bence harika bir andı, çok sevmiştim; ve henüz anne olduğu için o sahnelerde göğüsleri dolgundu, güzel görünüyorlardı. Göğüslerine silikon yaptırmaya kesinlikle ihtiyacı yoktu!

Benden yaşça çok daha genç olmanıza karşın, ikimiz de 1960'ların başında Toronto Üniversitesi'nde öğrenim gördük ve ikimizin de dalı biyolojik bilimle bağlantılıydı. Toronto Üniversitesi'nde sizin korku filmleri çekmeye başlamanızla ilintili belirli bir şey yaşadınız mı hiç? Mesela kavanozlara konmuş gözler, saklanmış fetüsler, ya da o eski, ziyadesiyle gotik hayvanbilim binasındaki zehirli yılanlar? Bu saydıklarımın bendeki etkisi kesinlikle büyüktü de! (Margaret Atwood, yazar)

Evet, öğrenimime organik kimyayla başlamıştım ve domuz fetüsü gibi şeyleri kesip incelemiştim. Sanırım hücre biyolojisinde uzman olabilirdim. Ve dediğiniz gibi kesinlikle gotik bir yerd, doğru, ama aslında beni fen ilminden uzaklaştıran şey fenin nasıl öğretilmekteydi. Sınıftaki öğrenciler bana göre çok değişik insanlardı, bu yüzden ben de hep gidip İngiliz Dili ve Felsefe bölümü öğrencileriyle takıldım. Yani Toronto Üniversitesi'nde yaşadıklarım beni korku filmi yapmaya yönlendirmed, ama Sinema bölümü öğrencisi olmamama rağmen beni sinemaya yönlendiren orası oldu. David Secter adında, "Winter Kept Us Warm" diye bir film çeken bir öğrenci vardı mesela; arkadaşlarımdan bazıları da filmde başrol oynuyordu. Öte yandan bana orada film çekemezsiniz gibi geliyordu. LA'daki çocukların yaşantısı gibi değildi; orada herkesin ailesi sinema sektörünün içindeydi. Toronto'daysa kimsenin ailesi sinema sektörüyle içli dışlı değildi, çünkü burada sinema sektörü diye bir şey yoktu. Dolayısıyla biyolojik korku filmlerine iten şey biraz da hayal gücümdü. Ben zaten biyolojiyi hiçbir zaman korkutucu bir unsur olarak görmemişimdir. Bilakis tümü heyecan verici bir deneyimdi, domuzları kesip incelemek dahi, ki öyle bir sahneyi çekip filminize koyarsanız, insanlar o sahneyi tiksini bulurlar. Hayatın nereden başlayıp nerede bir form halini aldığı görmek, yaşamın nerede süregeldiğini nihayet anlamaya başlamak, çok heyecan vericiydi. Bana kalırsa bu korkunç değil, mutluluk vericidir açıkçası.

Bilek güreşinde David Lynch'i yenebilir miydiniz? (Jack Cody, Kilkenny, İrlanda)

İlginç bir soru. David Lynch'le "Bob's Big Boy"da burger yemiştik; ben o zaman "Dead Zone"u çekiyordum, o da "Dune"u çekiyordu ve ikimiz de [İtalyan film yapımcısı] Dino De Laurentiis için çalışıyorduk. Birbirimizi o zamanlar tanımiştık. Bence onu yenebilirdim, özellikle o sırada meditasyon yapmaya çalışıyorsa.

Filmlerinizi genellikle belirli bir döngüde ilerliyor: yaşam ve ölüm, akıl ve vücut, bilinç ve bilinçaltı. Deneyimlerin sonuna geldiğimiz bir ortamda, sonu olmayan şeylere çağrışım yaparken zorlandığınız şeyler nelerdir? (Candice Breitz, sanatçı)

Anladığımdan tam olarak emin değilim! Ama benim için, çektiğim filmler elmas gibidir, birçok farklı yüzeyi vardır ve hangi yüzeyden bakarsanız bakın aynı elmasa bakıyorsunuzdur. İşte o elmas benim hayatımın merkezi gibidir, hepsi o taştır, dolayısıyla, bazen farklı açılardan baksam da benim hep aynı temaya, aynı mecaza, aynı düşünceye dönmem kaçınılmazdır.

En sevdiğiniz bisküvi hangisi? (Misterlks, internet üzerinden)

İskoç kurabiyesi. Koca bir tabak önüme konsa hepsini bitiririm.

İyimser biri misiniz? (Tomas René, Londra)

Kanadalıyım, başka ne diyebilirim ki? Tabii ki! Tamamen kaygısız bir yapıya sahibim ve bu özelliğim çektiğim filmler yüzünden insanları çok şaşırtıyor. Çevrenin halini düşünürsünüz, gezegenin geleceği hakkında endişe duyarsınız, varoluşçu biri gibi davranırsınız, ama sonunda ölürsünüz, sonrası yok. Bazı insanlar şöyle düşünebilir: "Aman Tanrım, yaşamak için ne kadar yanlış bir yol!" Ama hayır, aslında çok iyimser ve mutlu bir insanım.

Zihninizde yarattığınız korkularla nasıl başa çıkıyorsunuz? En sevdiğiniz a) alkollü içecek ve b) uyuşturucu maddeler nelerdir? (Matthew Hill, Lyon)

Zihnimde hiçbir zaman korkunç şeyler yaratmam. Bu filmlerimin sebep olduğu bir yanlış anlaşılmadan ibaret açıkçası. Birincisi; kanımca benim filmlerimin ekseriyeti komik. Tamam, her şey komik değil, ama hepsinde mizahi öğeler mevcut. İkincisi; bunun benim hayal gücümle pek ilgisi yok. İnternette veya gazetelerdeki haberlere göz atarsanız, esas korkunçluğun oralarda olduğunu görebilirsiniz. O haberlerle karşılaştırdığımızda, benim zihnimde yarattıklarım oyun parkı gibi görünüyor! Kısacası bence benim zihnimde korkuya yer yok. İkinci soruya geçerse, açıkçası ben pek alkol tüketmem. En fazla yemeğe eşlik etsin diye biraz kırmızı şarap içerim. Kendi kararım doğrultusunda hareket ederim ve genelde alkol alan insanlarla dışarı çıkıp kırmızı şarap istemem, aklıma bile gelmez. Bunun dinle ya da adapla, etikle alakası yok; gençken fark ettim ki benim vücudum alkole pek alışkın değil. Mukoza zarlarım alkole tepki veriyor. Cidden, hayatım boyunca sadece iki üç kez içip sarhoş olmuşumdur. 71 yaşındayım ve geriye dönüp baktığımda çok sevdiğim deneyimler olduklarını söyleyemeyeceğim. Uyuşturucu için de aynı şey geçerli. Evet, 1960'larda herkes gibi ben de değişik uyuşturucu maddeleri denedim, ama hiçbir bende harika hisler yaratmadı. Bir kez LSD almıştım, gayet de etkiliydi ama beni rahatsız eden ve hoşlanmadığım şeyler de yaşamıştım. Bir sanatçı olarak en çok değer verdiğim şeylerden biri de anlaşılabilirlik. İnanılmaz derecede berrak bir zihninizin olması için çabalyorsunuz, belki de hiçbir zaman istediğiniz berraklığa ulaşamıyorsunuz ve alkol ile uyuşturucu maddeler de zihninizi daha da bulandırıyor. Evet, sıkıcı bir insanım, ama elden bir şey gelmez.

SEBEP

Kendimi tutamıyordum. Travmatik çocukluğumu saymazsak, elimde bir şey de kalmıyordu...

Kasabaya giden otobüslerin beklemesi için yapılmış cepte bir araba görünce, bir şeylerin olacağını hissettim ya da olması gerektiğini... Arabaya yaklaştığımda, bir adamı, sürücü koltuğunun hafif geri yatırıldığını, soldaki camın yaklaşık iki parmak açık bırakıldığını tek seferde fark ettim. Arabanın etrafında küçük bir tur atınca, el freninin yanındaki boş şarap şişesini ve sağ elinde sıkıca tutulmuş bir çakmak olduğunu gördüm. Dudaklarının arasına duran sigaranın, gömleğiyle aynı renkte olduğu için diğer taraftan nasıl da görünmez olduğunu hayretle izliyordum.

Cebimde, tuhafiyeden çaldığım küçük bir aseton şişesi vardı. Sol camdan içeriye uzattım ve suratına gelmeyecek şekilde, ceketinin vatkalarına, kollarına ve yenlerine dikkatlice boca ettim. Abartmadım. Sadece sol tarafını ıslattım, uyanmasını istemiyordum. Olacakları önceden tahmin etmek, olayları o an izlemekten daha keyifli değildir.

Adam sarhoştü. Sarhoşları hiç sevmem. Bu, beni çöp konteynırından bir kedi bulmaya yöneltti. Güzel, tekir bir kediyi kucakladım ve arabanın yanına geldim. Şöyle yaklaşık iki buçuk metre mesafeden, (affetsin beni) kediyi arabanın ön kaportasına attım. Adam öyle bir sıçradı ki ağzındaki sigarayı düşürdü ama çakmağına sınıksı sarıldı. Birşey anlayacak kadar ayık olmadığı için kokunun da farkına varamadı ama yeniden başlatılmış bir makina gibi tekrardan bir sigara almak için yan koltuktaki pakete uzanıp birkaç dalı yere, bir dalı da ağzına düşürdü.

Artık sol arka tarafından izliyordum, rüzgar karışık esiyordu. Çakmağı ateşleyince, alev birkaç kere titreyip söndü. Sol eliyle camdan giren rüzgarı kesmek istercesine bir kuytuyu ağzına yaklaştırıp, çakmağın taşını döndürünce olanlar oldu... Uzun bir koridorun sırayla açılan ışıklarına bakar gibi izledim alevin kolundan vatkalarına doğru ilerleyişini. Tam o anda henüz arabanın tavanı alev almamıştı ki torpidonun üzerinde duran paketinin üstünde gümüş yaldızlı bir yazı parladı; sigara içmek öldürür...

GEO KARABACAKİS

jane'in akıl almaz kayboluşuna şiir

ama bu bale oynandı.
onu sahnede görmeliydiniz/

aslında her şey olağandı/
düşen yıldızları ağzımızla tutuyorduk/
ve yutuyorduk kalbimiz için
daha iyi sevmek için/ daha uzun yaşamak için
/her şeyi olabildiğince uzatmak için
ama hava kendini kaybetmişti/
kar, ölüm, yağmur, fırtına/
hindistan çamurlarına batmıştı ayaklarımız/
kuzey ışıklarıyla parılıyordu ruhumuz
gümüşten güneşe aldanmış soyunmuştuk
sadece uykuya düşman bir gecelik vardı sırtında/
şehirde olmak bir oyundu Jane için/

bir ambulans sesiyle açıldı perde/
kanatlarını çıkarıp bıraktı plastikler için ayrılmış çöp kutusuna
saçlarını bıraktı kağıtlar için ayrılmış çöp kutusuna/
kalbini bıraktı organikler için ayrılmış çöp kutusuna/
ruhunu atacağı bir çöp kutusu icat edilmemişti henüz,
yola attı.

beni duymuyordu/
sen dünyayı güzel bir heykele çevirmek istiyorsun/
dememe kalmadan bıraktı kendini/
ziller, hayvan çığlıkları/ yapraklar/
yelkenler/ her şeyle havalandı hep beraber
bir filin hortumunu göle çekinmeden soktuğu gibi/
kayboldu/
her şeyi yapmaya meyilliydi.

İsmail Sertaç Yılmaz

LAİKA TOSHİBA VE POLİS HELİKOPTERLERİ

Uzun zamandır bu evin balkonundan aşağıya doğru bakıyorum. Gözüm etraftaki bilgisayarçıya, daha sonra peyda olan kırtasiye benzericisine alt kattaki kiraathane benzericisine ki buna bataklık salonu demek çok daha doğru olsa da, az ilerideki inşaat, biraz önce başlayan yeni inşaat mahalleden feza klaksonerler. Bazen kahvehaneden biri çıkıp "yeter lan!" diye bağıyor çünkü Nizam-ı Cedid sokağı hep tıkalı ve insan gerektiği yerde vatandaşla savaşıyor, Selami'den beri hep sorunsokak, sonra karikatür evi, belediye sosyal tesisleri, Hasanpaşa meydan muharebeleri ki insan daima haklıdır, balkondan takip ettim hep; insan daima haklıydı zaten, geri dönüp oturma odasına baktığımda da gördüğüm şey zaten hemen hemen buydu. Her şey ortada, farkında olmadan da olsa geri çekil, zamanın ruhuna uygun davran, yüzyıl sadece temenni olarak devam ediyor.

Toshiba kardeşim benim!

Ve ekrana bakınca gördüğüm beğeniciler milyonlarca üstelik, free liker, Stoner Kebab, yakın arkadaşın sana bunu söylemez; sen eğlence dışında hiçbir işe yaramayan bir oyun hamurusun. Harcın değil, yağmur başladı, ev dağıldı. Yakın arkadaşların sana benim gibilerden uzak durmanı tembih eder genellikle, sen de uzak durursun. The Claypool Delirium Lennon yahut Play-Doh 4'lü oyun hamuru seti. Güler yüzlü devrim meyvelerini veriyor, sokaklardan her şey için özgürlük sesleri yükseliyor. Müzik insandan önce de vardı, insanoğlu önce sesi ele geçirdi, sonra müziği, sonra da kelimeleri. Her şey yanlış. Aileler, reklamlarda oynattığınız çocuklardan utanmalısınız. Basitçe; güç tehlikelidir, yeşil ise çok daha iyi, tıpkı Ellul'un anlatışında olduğu gibi; - insan şehirde mutlu olamaz, o beton binaların arasında yaşamak için insan doğasına uygun değil-di. Ancak o betonu insanlaştırdı. İnsan devleti insanlaştırdı, kendi eliyle havyanı insanlaştırmaya çalışıyor, tavuk çiftlikleri, besi hayvancılığı ve sosyal medya bunun için var ancak bu yeterli değil, insan kendi bitki örtüsünü yaratıp onun plastığını evinde sergilemek istiyor, robotla tartışmaya girmek istiyor, insan yarattığı bir şeye üstünlük taslamak istiyor, din kitapları ve mimari yapılar da yüzyıllardır bunun gibi şeylerden bahsediyor. Derken sinirle kalktım öfkeyle oturdum, daima böyle olduğu oldu, şimdi olduğu gibi, sözü ruhumla versem kim bilir neler anlatır, sırası değil okuyucu olarak kal. Edebiyat açık bir bok çukuru gibi hastalık saçmaya devam ediyor, maç aynı skorla sürüyor, trafik tıkalıydı ve sen her şeye geciktin, en son ne zaman bir şeye geciktiğini düşündün, sistem üzerine koyarak ilerliyor, sistemden bir bok anlamıyoruz, her şey iç içe, her zaman öyle düşün, bir şey değişmeyecek, tribün boş ve kale direkleri yukarıya doğru genişliyor. Bir insanın bir diğer insanı anlaması an'la sınırlıdır. Arabalar çarpıştı ve bitti, kavga ettik ve bitti, alkollüydük ve bitti, müzik bir araya getirdi ve bitti, masa dağıldı ve bitti. Zamanda teğet geçmek diye bir şey var, Sagan buna kabaca, uzayda ve zamanda bükülme dedi ve bitti.

Karambol devam ediyor.

Artık eski heyecan yok, bildiğimiz bütün sıvıları tükettik, kokuların dahi birbirinden farkı yok; içine çekiyorsun ciğerlerin özütüyor diğer iç organlar üzerine düşen görevi yerine getiriyor ya da bir başka seçenek olarak mideye doğru seyahat, spazmın ilk evreleri gibi sonuç olarak her şey psikolojik. Dünyanın en güzel şarkısına yarrak gibi klip çekmişler gibi. Her şey. Olması gerektiği gibi, huzursuzluğu suya karıştırıyorum, anlamıyor, içiyor gidiyor, dönüyor, pişmanlığın kişisel tarihi bunun gibi döngülerle dolu, evet filmin sonunda kimse ölmüyor çünkü her şey psikoloji ilmine göre, X şehrinde, yonga tadında, tadı doğasına aykırı bir tuhaf silüet, gibi, huzursuzluğu göğşe fırlatıyorum, kibirle gece, alkolle gece, sadece gece, tohumdan süpermarkete; ölünün çeşitli isimlere evrilmesi, kadavra, ceset, şehit ya da evet o bir kahramandı gibi dünyanın en berbat şarkısına müthiş video gibi, her şeyin algıyla alakalı kısmı, doktrinler, mesajlar, yüz hareketleri, borç-alacak ilişkisi, bir dudak bükülmesi, bir aslan olsan önce sesinden ürkerdin ve derken gemi batığına doğru ilerledi, özgün konumunu buldu orada, daima öyle düşün gemi batırdı kendi kendini ve kimse ölmedi, arkadaşın her şeyin psikolojik bir bütünlükte ve derinlikte ilerlediğini söyledi, doktor reçeteye baktı bir ağaç çizdi, Fripp bana bakıp gülümsüyor ve solo atmaya başlıyor. O tarihlerde gol kralyıldım, şimdi defansta yalnızım. Çocukken her şey birer çınardı ve devrildi gölgesine, huzursuzluğu parkta gezdiriyorum, duvarların dibine doğru koşup ağlıyor, ona engel olamıyorum, embriyonun gelişimini tamamlayıp yeni sıfatlara bürünmesi gibi, çocuk, asker, iş adamı, ölü.. Dünyanın biteceği ve başlayabileceği bir şey var o da psikolojik, elbette bu ruhsuz olduğumu işaret etmez, sonra daha fazla yürüt kendini hastane koridorlarında ki açılış eklemler, iskeleye, sahile ağaca, kuşa dokun kasabanın değerini bil, evin değerini bil, odanın değerini bil, bu şimdiye kadar ki öğretilerin sadece bir bölümü, sen The Smith bestesi değilsin, sen kurtarılan son penaltı değilsin, sen Hitchcock filmi değilsin çünkü bir akşam şehirde elektrik yoktu ve bütün makineler sustu gibi bir incelikle ölü deriyi atarak sırtından, buz dağına doğru yaklaşırken yorgun mürettebat, dümen kilitlendi, torpido yaklaşmakta, topa aban, barajı del, kaleciyi öldür sesleriyle irkilirken -ki kimse ölmeyecek, her şey psikolojik, tenin uyarıldı, çatışma başladı, sonra bir aslan terk etti kafesini ve seninle konuşmaya başladı fakat onu anlayamadın.

Uzun zamandır bu evin balkonundan yukarıdaki polis helikopterlerine bakıyorum, polis helikopterleri uzayı görmemi engelliyor. Sonra yörüngede yirmi beş gün, yüz tanıma sistemleri ve elbette ev sahibi, bazen uzaya fırlatılan arkadaşlarım oluyor, Laika bunu biliyor, üzüldüğüm başka kimse yok, üzülmek için çok sebep olsa da, Toshiba dostum bilir.

Ölüm inancın diyarına aittir diyor Lacan
Sen affetsen ben affetmem diyor Bergen
İstedüğün videoyu seç.

Uluer Oksal Tiryaki

No Borders In Love

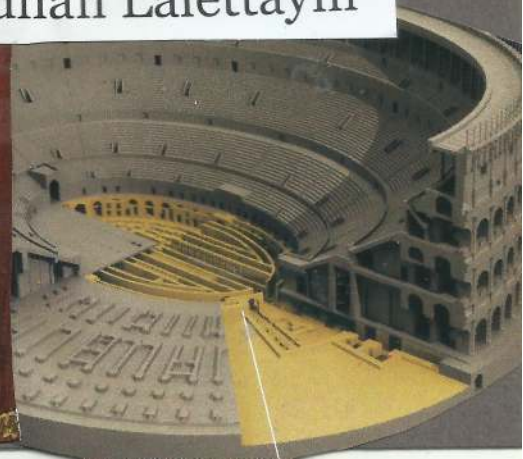
Vincent Pernollet

işte dünyeah baby c'mon

boş akbil sesi
boş kafa sesi
iyi ki boğdun iyi ki darsın
metrodan vuran rüzgar
karşılaşmak için değiştirilen yollar
karşılaşmamak için değiştirilen yollar
park ve bahçe müdürlüğü
halka açık sevişmeler
dikleşen meme uçları
dickleşen emme suçları
karmakarışık yağmur
sıcakta yayılan bok kokusu
işe yaramaz tatlı rögar kapağı
işte yaramaz zengin züppe evladı
her aileye bir kur'an - ı kerim
her eve bir peygamber sürprizi
yürüyen merdivenler
yürümeyen evlilikler
gidilmeyecek etkinlik broşürleri
edilmeyecek arkadaşlık istekleri
okunmuş mesaj
okunmuş okul
memnun ayrılan partnerler
işte aranan kriterler
komik kedinin videosu
tutmayacak filmin senaryosu
az yağlı saçlar
kendiyile barışık sakallar
parlak gülüşler
hatırlanmayan
düşüşler...
size nasıl yardımcı olabilirim?
şarkının ak - sak ritmi
yenmeyen et - tavuk - balık
gelmeyen ay sonu
belirsiz gün ve haftalar
ah şahane komünizm
oh şahane feminizm
bağcığı çözülen ayakkabı
mazur görülen dayak kabı
dikkat kırılacak eşya
dikkat kırılacak kalp ha ha
kürk mantolu das kapital
replika chanel adi das kapital

hormonlu domates
veriş - veriş merkezleri
on liralık kahve bardağı
içten yanmalı meyve tabağı
kolay bilim parçacıkları
kapsül sanat biraz daha şiir
allah'ın izniyle pedo_file001
hadi bebeğim hadi daha fazla imam hatip
yargısız rüşvet / korkulu hakim
sağ çıkkanı koruyan polis
yol yol hır gür telaşa
...y a v a ş l a...
yetersiz bakiye neşesi
aradığınız maktul şu anda meşgul
lütfen daha sonra tekrar deneyin
hmm fütürist kaygılar
mmh sosyolojik sancılar
hasbelkader kişisel gelişim
sikimden aşağı' bipolar
yeme ve kavrayış bozuklukları
dilenciye armağan bozuklukları
solmuş çingen çiçeği
sayısal loto milli piyango
egede yazlık hayalleri
toplu intihar sinyalleri
yedi buçuk alarmı
mentollü sigara
hobi olarak viagra
cumaertesi günü hapları
çoksunluk krizleri
ekonomi kerizleri
ve birkaç şey daha...

Suhan Lalettayin

Biraz Sanat Az da Ahlat Ağacı

Hiç kimsenin birbirini sevmediği ve sevmek zorunda olmadığı yer: Sanat

Düşüncenizi ayakta tutan şey – ürettiğiniz eserde tatmin olma halidir ve bunu insanlara ulaştırıp beğendirmek kişi için önemlidir. Enteresan olan ise; yazar üzerinden gidersek – eleştirdiği kitleye sattığı kitaptan gurur duyar. O yerdiki insanlar, yazarın şiir/öykü kitabını ya da romanını okudukları ve satın aldıkları zaman yazar/şair belli bir kimliğe bürünür ve bu açıkça gözlemlenir. Bunları, bilmem ne şiir gecelerinde veyahut dangalak dergi toplantılarında görebilirsiniz.

Ahlat Ağacı filminde Doğu Demirkol ile Serkan Keskin'in sahnesinde iki karaktere de hak verip aynı zamanda öfkelenim; çünkü inanıyorum ki romantiklik ve yapış yapış bir isyan komiktir. Kendini farklı diye kabul edip bunu manifesto ile süslemek beni iğrendiriyor; lakin başka bir bakış açısıyla yazarın kendisini haklı gördüğü ve eleştirdiği insanların arasında olmamak istemesi de gayet doğaldır. Sorun ise; duygudaşlık (empati) kurmak zordur ve yapıyorum demek eylemin gerçekleştiği anlamına gelmemektedir. Bu sahnede bir yazar ile yazar olmak isteyen ve kitabını yazmış; fakat daha basmamış iki kişi sohbet etmektedir. Biri rüşünü kanıtlamış- diğeri kendisini içten içe iyi görmekle beraber karşı tarafla aynı kulvarda olduğunu göstermeye çalışmaktadır – yani egosu ona ben iyiyim ve beni tanımları gerek diye söylemektedir. Sonra kıdemli yazar burada devreye girer ve bu işin çalışma ile olacağından, o kadar da kolay olmadığından bahseder. Çırağımız ise; hayır ben bilgiliyim ve sen riyakâr olmuşsun demek için peşinden ayrılmaz yazarın ve konuşmasını sürdürür. Muhabbet, bir öfke patlamasıyla sonuçlanır ve herkesin yolu ayrılır. Bu öfke – ben seni dinlemek zorunda değildim; fakat dinledim demektir. Aslında olması gereken bu mudur? Hiçbir zaman insandan taraf olmadım – tahammül edemedim ve edemiyorum da – bundan ötürü de herkesi dinlemek bir erdem değil – aksine gereksiz nezaketin sahteliğidir.

Oturduğunuz koltuğu, evi, mahalleyi, arkadaşlarınızı ve içinde bulunduğunuz ortamları düşünün ve kim olduğunuzla ilgili bazı kararlara varın. Hatırladığım kadarıyla büyük para kazanan yazarlar eleştiriliyor – belli ödül veren papyonlu yaş almışlar eleştiriliyor, solculuk satan haksızlığın dibinde yüzen yayıncılar eleştiriliyor. Kimilerinin edebiyat mafyası dediği şey her daim devam ediyor. İsmi meşhurluğuna, instagramda kaç takipçisi olduğuna göre basılan yazılar ve kitaplar – yazdıkları bir yerlerde çıkabilsin diye arkalarından küfrettikleri yazarların kuyrukçuluklarını yapanlar, etik, kural ve sistem kelimelerini dillerinden düşürmeyip – girişimcilik örnekleriyle birilerini dolandıranlar ve bunun gibi daha neler var. Peki, kendisini sosyal medyada iyi satabilen bohemlerimiz ve bilmediği konularda ahkâm kesme zırvalığı ne olacak? Karşınızdakinin iyi ve güzel diye tabir ettiği şeyin dışında iseniz var olamayacaksınız – o sizin ne kadar satacağınıza karar verdikten sonra saygınlık kazanacaksınız ve bu maalesef değişmesi mümkün gözükmemektedir.

Bir tablonun kimler tarafından alındığı – bir tiyatrodaki hangi oyuncularla/yönetmenle çalıştığınız ve kitabınızı ya da yazınızı kimin eleştirdiği sizi biri yapacaktır. Herkese göre o iş öyle yapılmaz; ancak kendini bir şekilde var edebilen o işi o şekilde yapmayan oluyor; ücra bir köşede de kalsa; çünkü içinde bulunduğum bol tırnak içindeki edebiyat çevresi, tiyatro çevresi bana gösterdi ki – bu insanlar ne yapıyorsa onlar gibi tek bir çizgiden yürümeye çalışma, tiyatro böyle yapılmaz deniliyorsa sen bir bak izle, böyle kitap olmaz deniliyorsa sen bir oku – bir bok anlatmamış diye eleştiri yapıyorsa bir tablo için sen bir bak – sana bir şey anlatıyordur belki.

Size bol sanatlı, az riyakâr zamanlar dilerim – bildiğinizi, körü körüne değil; lakin rasyonel bir süzgeçten geçirerek yapmaktan vazgeçmeyin ve kimseyi sevmek zorunda ve kimseye kendinizi sevdirmek zorunda hissetmeyin.

İşe iki buçuk saat geç kaldım.

Mecidiyeköy kavşağında trafik kilit vaziyette. Yolları işgal etmiş arabalar ve otobüsler, allahın gazabını mıknaatıyla çekip, taş kesilmiş bir karınca kolonisini andırıyor. Dakikada bir metre ilerleyebilen, dördüncü seviyedeki bu trafik kanserinde, arkamdaki kırmızı arabadan gelen korna sesine artık dayanamıyorum. Elimi camdan çıkarıp: "Korna çalmayı kes! Gideceğin yere daha hızlı varamayacaksın ki gerizekalının evladı!" diye bağıyorum.

Aracın dallama sürücüsünün beni duymasının imkanı yok ama ona doğru salladığım - *Hayırdır?* manasına gelen- el dolayısıyla baya sinirlenmiş olmalı ki arabasından iniyor, iki saniye sonra bir kişi daha iniyor, sonra bir kişi daha ve bir kişi daha... Beni dövmek için sabırsızca arabama doğru geliyorlar. Camı kapatıyorum ve kapının gerisinden boğuk biçimde gelen "Sen kime horozlanıyon lan amına koduğum?" cümlesini işitiyorum. Beni çevreleyen hırbo sürüsüne aldırış etmeden, endişeli bir halde önüme bakmaya devam ediyorum. Dallama sürücü, elindeki anahtarlıkla şoför camını seri şekilde tıklatmaya başlıyor. Metronomu artan tıklatmalarla camı çiziyor.

Akabinde, viyadüğün altından gelen iki polisinin bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Bu, derin nefes alıp rahatlamam için oldukça makul bir sebep.

Polis memurlarının bize doğru attığı ağır adımlar, etrafımı çevrelemiş tiksiniç yavşakların geri vites yapmasını sağlıyor. Kendimi güvenli bölgede hissedince camı açıyorum, "Ne istiyorsunuz kardeşim benden? Niye küfrediyorsunuz? Eşkiya mısınız, nesiniz?" diye saçma bir cümle kuruyorum. *Başyavşak* beni umursamıyor ve polise doğru: "Anama sövdü memur bey" tadında dangalakça bir yalana sarılıyor. Polisler, benimle başyavşağın arabasını kenara çektirip, ehliyetimize, ruhsatımıza ve kimliklerimize bakıyor. Yavşak çetesinin tıknaz elemanı, suratını ekşitip kımıl kımıl geri gitmeye hazırlanırken, polis memuru, kaygılı yavşağın heyecanını sezip duruma el koyuyor ve elindeki tabletten, hırbonun mahkemeye zorla getirilme kararı olduğunu görüyor. Bu esnada benim, daha doğrusu şirketin arabasının da muayenesi eksik olduğu ortaya çıkıyor.

Trajedi sabahından kıl payı kurtulmayı başarabiliyorum.

Sabah dersi: Herkesin ve her nesnenin etrafı yavşaklarla sarılıdır. Bazıları yalnızca midenizi bulandırır, bazıları ise işe iki buçuk saat gitmenize sebep olur.

* * *

İşe geç gitmem bugünlük umrumda değil.

Bizim ofiste çoğu zaman Refik'in borusu öter. Kendisi benim patronumdur; oturduğum dandik sandalyenin sahibi, içtiğim kahveyi, öğle arasında -ucuz menü tercihlili- yemeğimi alan, komik sayılabilecek maaşımı ödeyen, lafı dolandırıp kendine getiren ve kendini övmekten fevakaalede keyif alan, ayırık dişleriyle müşterilerimize güzel yalanlar söyleyen, sonradan görme büyük bir görgüsüz olduğunu her durumda belli eden, benim biricik patronumdur. Biraz anguttur. Ayda bir gelen temizlikçi ablayı saymazsak, Refik'in tek çalışanı benim. Onun yanıdayken ona Refik Bey derim, samimi arkadaşlarımın yanıdaysam dalyarak kelimesini tercih ederim. Olağan bir günde işe on dakika geç kalsam, bıkmadan usanmadan peş peşe arar ve ortalığı manasız bir velveleye verir. Şimdi ise, geç kalmam bir sorun teşkil etmiyor çünkü Refik, Avşa Adası'nda... Saatlerimiz öğlen 12'yi gösterirken, kuvvetle muhtemel, metresiyle kahvaltısını bitirmiş, pansiyonun küçük havuzuna kuruluyordur. İyi de yapıyordur. Ofis kelimesinin benim sözlüğümdeki anlamı; Refik'siz bir ofistir. Yani, Refik'siz bir ofis, şirket arabasına gönül rahatlığı ile çökmem demektir, arabayla arkadaşlarımı alıp mangala filan gitmemiz demek demektir. Ofiste tek taraflı ilan ettiğim krallığım ve angaryasız bir mesai demektir.

Refik'siz bir ofis demek, küçük dünyamdaki muasır medeniyet seviyesi demektir.

Ofise girdiğimde ilk işim pide söylemek oluyor. Kaybettiğimi sandığım kulaklığımı bilgisayarımın sağında

görünce de keyfim bir nebze yerine geliyor. Pencereden kısa bir süre cami inşaatı izledikten sonra volta atmaya başlıyorum. Ofisimiz taş çatlasa otuz metrekare. Hatta size şöyle bir saçmalık söyleyeyim, biz bu ofise eski ofisimizin küçük olması yüzünden taşındık. Refik çoğu işi beceremediği gibi, bunu da eline yüzüne bulaştırdı. Yüz lira daha az kira verecek diye, sahibinden modern bir kümes kiraladı.. Tavan boyu o kadar kısa ki, elimi kaldırdığım zaman tavana dokunabiliyorum.

Ne kadar daha bu berbat işte çalışacağım, Refik'in ağız kokusuna ne kadar tahamül edebileceğim, başlatmayı düşündüğüm dünya savaşının ilk kıvılcımını nasıl çıkartabilirim, değeri olan her şeyin tükendiği şu zamanlarda nefes almanın bir gereği var mı, ne yapmak istiyorum, nasıl yapmak istiyorum ve neden yapmak istiyorum gibi saçma düşünceler eşliğinde zihnimin içindeki karmaşık dünyaya doğru derin bir yolculuğa çıkmışken (bunca laf salatasına gerek yoksa, buna 'boş boş dalmak' diyebiliriz) içeriye günün ilk müşterisi giriyor. Onu karşılamak için ayağa kalkıyorum, ellili yaşlardaki kel adam, arkasındaki giriş kapısına doğru dönüyor ve manda gibi bağıyor: "Nezaket abla, gelin gelin, burası... Babamı da getirin!"

Takriben bir dakika içinde çok tuhaf bir tayfayla karşı karşıya kalıyorum:

- *Tekerlik sandalyede, ömrünün son demlerinde olduğu açıkça belli, yaşayan bir mezar. Ağzında oksijen maskesi. Kırk kilo yok. Yüz yaşında deseler, şaşırıyorum. Gözleri bayık bakıyor. Çevresinde ne olup bittiğinin katiyen farkında değil.*
- *Ofise ilk giren kel, baskın karakter. Gömleğinin açık bağıyla ortamı domine ediyor. Karşımdaki yaşayan mezarın oğlu.*
- *Nezaket. Büyük ihtimalle, mezarın kızı. Kel'in bacısı.*
- *Ve Nezaket'in kocası gibi davrananan silik bir karakter. Kısa boyuyla, erken emeklilik yasasından faydalanmış bir jokeyi andırıyor. Burada olduğuna pişman. Bir an evvel bu saçmalıktan kurtulmak istiyor.*

Kel, boğazını temizleyip lafa giriyor:

"Şimdi sevgili kardeşim, bu gördüğün babamın, 3 Haziran Cuma günü akşamı için, geçmiş yakalaması yapılacak, sadece iki saatlik bir kayıt alacağız... Çok para tutmaz değil mi?"

"İhsan abi, gerçekten sana dediğim gibi oldu. Kulaklarımla duydum. Yaptırın isterseniz, siz bilirsiniz. Ama baştan söyleyeyim, ücretine hiç karışmam" diye araya giriyor Nezaket.

"Nezaket abla, tamam! Öyle olmuştur, dediğin gibidir. Benden yana bir sıkıntı yok, sana itimadım sonsuz. Ama, Levent abim ve Fatoş'un miras tatavasını hiç çekemem. Onlara da dinletelim olsun bitsin... He delikanlı, bize çok pahalıya patlamaz, değil mi? İki saatçik bir şey. İnternette *yeminli bellek müvafiri* yazınca, en uygun fiyatı sizin yer gösteriyordu"

"Ücretler standarttır beyfendi. Saati 500 lira."

"Yani o yazıyordu da.... Mesela, şey olsa, iki saat için 800 olmaz mı?"

"Malesef beyfendi. Kampanyalarımız sadece yarım gün ve üzeri operasyonlarda başlıyor. "

İhsan, Nezaket'e bakarken nasıl bir talepkâr çehreye büründüyse, Nezaket onun konuşmasına fırsat vermeden: "Ben de para falan yok abi. Eğer sende de yoksa, kardeşine güvenmeyen o Fatoş'la Levent'e söyle, onlar göndersin sana para. Bayramdan bayrama ararsınız, nedense adamcağız komaya girince aklınıza düşer" diyor.

"Off Nezaket off" diye içini çekiyor İhsan, sonra bana dönüp "Tamam kardeşim. Hazırla sen belgeleri, halledelim şu işi" diyor.

Siftah tekerleki mezardan, bereketi Allah'tan.

Yasal olarak, *geçmiş yakalama* işlemini yapacağımız kişiden sözlü ve yazılı onay almamız gerekiyor. Lakin kendi iradesiyle onaylayamayanlar için (güncel örnek: tekerlekli sandalyedeki mezar), birinci dereceden akrabasının, vasilésinin onayı ya da mahkeme kararı gerekiyor. Nezaket ve İhsan belgelerin altına imzayı çıkıyorlar. Nezaket, imzaladığına pişman olmuş gibi, "Canı acımaz di mi?" diye soruyor. Adamcağıza bakıyorum. Herifin şu hayatta yapmadığı tek şey kalmış; o da ölmek. Bu gezegendeki hiç bir kuvvet onun canını acıtamaz. Kulağından kebab şişisi soksan dahi bayık göz kapaklarında milim kıpırdama olmaz.

"Hayır hanımefendi. Makine anestezi spreyli ve iğne o kadar ince ki, operasyon öncesinden saç tıraşı yapmaya bile gerek yok... Evet hazırsak babanızı stüdyoya alalım" diyorum ve sıkıcı taşralı aile ile ofisimizin stüdyo bölümüne geçiyoruz.

Tekerleki mezarı, tekerlekli sandalyesinden kurtarıp operasyon sandalyesine oturtuyoruz. BING isimli makineyi çalıştırıyorum Oturağın arkasından çıkan kask, çevresi akbabalar tarafından sarılmış yaşlı adamın kafasına oturuyor ve ince bir tiz ses çıkararak iğnelerin gireceği iki noktayı kafasına imliyor. Birinci kaskı, kafasından çıkarıp ikinci kaskı takıyorum. Operasyon sandalyesinin klavyesine şifreyi girip onay veriyorum. İkinci kaskta bulunan elektronik iğneler, dedenin beynindeki iki noktaya -amigdalaya ve hipokampus-giriyor. Ve çıplak gözle görünemeyecek kadar küçük numuneleri çekip, kendi özel minik tüplerine saklıyor. İşlemin tamamlandığını gösteren ekran sinyalinin gördükten sonra aleti kapatıyorum. Kaskı çıkardıktan sonra, iki tüpü alıyorum. İşlem tamam.

Dedeyi el birliği ile tekerlekli sandalyesine taşıyoruz ve ofisimize geri dönüyoruz, İhsan sabırsızca soruyor: "Sonuçlar bugün çıkar mı delikanlı?"

"Anlaşmalı olduğumuz nano teknoloji laboratuvarını aramam gerekiyor beyfendi"

Anlaşmalı olduğumuz Oflaz NanoLab'da, benle benzer bir görev yapan mevikadaşım ve aynı zamanda arkadaşım olan Canberk'i arıyorum. Bana iki makinenin de dolu olduğunu, sonuçların en erken akşam altı gibi çıkabileceğini söylüyor. Elime tüpleri alıp ofisten çıkamaya hazırlanırken, İhsan'a doğru: "Tam tarih ve saati söylemeniz gerekiyor" diyorum.

İhsan, Nezaket'e bakıyor: "3 Haziran diyordun, eminsin di mi Nezaket? Bak, aman, hata mata yaparsak para çöpe gider"

"Eminim, emin... Birinci kanalda Çerkez Kız dizisi vardı. Babam, köydeki muhabbetleri anlatırken de yatsı ezanı okuyordu. Gece 10 ile 11 arasında oldu kesin. Ama yine uyarıyorum sizi abi. Boşa masraf yapıyorsunuz. Size söylediklerimi, aynen duyacaksınız. Fatoş avucunu yalayacak."

Gereksiz bir tartışmanın tekrar zuhur etmesini engellemek için lafa giriyorum: "Sonuçlar akşam 6 gibi çıkabilirmiş"

İhsan ilkin mırın kırın ediyor, sürecin bu kadar uzun olmasını eleştiriyor. Parayı verirken *cıkcık*lıyor. Kusura bakma İhsan. Sen sersem bir pezevenksin. İnternette en ucuz fiyatı bulduğun ofise bir ölücü gibi çöküyorsun. Sonra küstahlığından ödün vermeksizin, abartılı biçimde tatava yapıyorsun. İhsan'ın e-posta adresini bir kağıda yazdıktan sonra aileyi ofisten gönderiyorum ve nedense, kendimi ölümü düşünürken buluyorum. Kafasını iğnelediğimiz yaşlı yüzünden olmalı. Onun durumu, bana nazaran yine iyi. Benden başka benimle ilgilenen kimse yok ve bu durum oldukça can sıkıcı.

Laboratuvar'a gittiğimde, zavallı Canberk'i, bilgisayar başına gömülmüşken buluyorum. Cebimden çıkardığım tüpleri ona veriyorum ve "3 Haziran akşamı. 22:00 -23:00 arası diyorum" Canberk bir heyecan belirtisi göstermeden "Eğlenceli mi?" diye soruyor.

"Yok bee" diyip yüzümü ekşitiyorum. "Miras hikayesi"

"Çözünürlük nasıl olsun"

"Görüntü kaydı çıkmayacak, sadece ses. Bir cümle arıyorlar, duyulacak bir kalitede ve ses seviyesinde olsa yeter"

Canberk'le iyi anlaşıyor sayılırız. İkimiz de geçmiş yakalama sektöründe çalışıyoruz ve pek bir vasıfımız yok. Yalnızca zorunlu olarak bir ay eğitimden geçtik ve kursta tanıştık. Biz beyinden numuneleri alırız, Canberk'lerin ofişi ise bunu veriye dönüştürür.

Canberk'lerin durumunu bilemem de, bizim için işler oldukça kesat. E kimse de para yok. Haliyle, siftah yapamadığımız günler son bir yılda baya arttı. Pazar günü bir kaç insan gelir. Cumartesi gecesi çok içtikleri için şirazeyi kaybeden tiplerdir bunlar. Ya sevgilileri ile kavga etmişlerdir, kime ne dediklerini hatırlayamıyorlardır, ya da biriyle yatağa girmişlerdir ama seks dönüp dönmediğini kestiremiyorlardır. Sarhoş hallerini tanımaya çalışan, çoğunluğu genç tiplerdir. Eskiden nostalji manyakları daha sık geldirdi. Yüzü buruşmaya başlamış, saçlarına ak düşmüş ihtiyarlar nedense hep çocukluk anılarını almak isterler. Orta yaş bunalımı yaşayan plaza insanları ise; coşkulu gençlik yıllarını, üniversitedeki çılgınlıklarını, ilklerini, hala unutumadıkları konserleri, kalabalık arkadaş grubuyla eğlenceli gecelerin kayıtlarını alıp izlemek isterler... Bir de müşteri tipolojimizin önemli bir kısmı, evlenmek üzere olan orta sınıf çiftlerdir. Bir kaç pop ikonu, düğün törenlerinde birbirlerini gördükleri ilk anı, tanışmalarını, romantik bakışmalarını ve bunun gibi cıvık anılardan oluşan klipleri, cafcacılı davetlilere göstermeye başlayınca, tahmin edebileceğiniz üzere bu durum aptalca bir trend haline geldi.

Canberk'le aynı sektörde olmamız dışında bir ortak özelliğimiz daha bulunuyor: ikimiz de suç işliyoruz. Kanuna göre geçmişini yakaladığımız müşterilerin, görüntüye dönüştürdüğümüz anılarını izlememiz yasak. Özel hayatın gizliliğini ihlal eden, bu yasayı çiğneyen bizler için; Adalet Bakanlığı ana sponsorluğunda üç yıllık hücre tatili kazanmak da olası. Lakin biz, sertifikalı röntgenciler, mahremiyete zerre saygı göstermediğimiz için herhangi bir pişmanlık ya da korkaklık duymuyoruz. Ortada bir ayıp varsa; o ayıp, mahremin merak uyandırıcılığında olabilir.

Binalarındaki ortak terasa çıkıp kahve sigara yapıyoruz Canberk'le. Havanın sıcaklığından giriyor, İstanbul'un gitgide kalabalık ve çekilmez hale geldiğine bağlıyor. Tatil planlarını anlatırken yüzü özgüvenli bir hal alıyor. Ne zaman konuyu sevgilisine getirecek diye düşündüğüm an konuyu sevgilisine getiriyor. Sevgilisi boşanmış. Nihayet. Bir yıldır, sevgilisinin Canberk'i oyaladığını, ilişkisinde çok ciddi olmadığını düşünüyorduk. *Düşünüyorduk* derken; normalde ben, Canberk'in duygusal ya da cinsel münasebetlerine pek meraklı sayılmam. Ama o; ilişkisini, kalbindeki çarpık olasılıkları, ayda bir düzenli olarak nasıl mahvolduğunu anlatmaya bayılır. Benim de bu hikayedeki rolüm; zoraki aşk doktorunu canlandırmak. Canberk, sevgilisi ve ben bir kaç kez bara, bir sefer de konsere gimiştik. Mustafa'yı severim. Sakin bir insandır, Kendisi Canberk'in sevgilisi ve aynı zamanda üç yıllık evli, anaokuluna giden gürbüz bir oğlu olan, insanlığa pek bir faydası dokunmayan bir borsa simsarıdır. Mustafa'nın karısından boşanacak olmasına "Hadi gözün aydın" biçiminde bir nine tepkisi veriyorum. Kırılgan temellere kurulu ilişkilerini ve sıkıntılarını kahve bitene kadar anlatıyor. Karısından boşanması mutlu olmamızın çözümü değil diyor. Esas sorunlar daha derindeymiş.

Labrotuvar'a iniyoruz. Canberk, ona verdiğim iki tüpü makineye dizerken: "Sen de ayrı bir çıktı istiyor musun?" diye fısıldıyor. Evet anlıma gelecek şekilde kafamı iki kere sallıyorum. Canberk'le vedalaştıktan sonra galoşlarımı çıkarıp labarotuvardan ayrılıyorum.

Ofiste bir kaç saat daha sinek avladıktan sonra mesaimi erken bitirip evime gidiyorum. Akşam yemeğinde pilav var. Pirinçleri suda ıslanırken bir duş alıp serinliyorum. Nedense duştan çıkarken kendimi ölü doğmuş bir yıldız gibi hissediyorum. Aynada baktığım sakallarım, traş vaktimin geldiğini söylüyor. Ben haftada iki kez traş olurum, pazartesiyle cumaları ise otuzbir çekerim. İkincisin konumuzla ilgisi yok ama yine de belirtmek istedim.

Pilavımı yerken, bugünkü müşterimiz tekerlekli mezarın bir saatlik ses kaydını dinlemeye başlıyorum. Anı röntgenciliğine, ilk olarak eğlence aradığım için girmiştim, yasak olması da bir noktada beni cezabediyordu. Sonra iflah olmaz bir bağımlı haline geldim. Yüzlerce müşterinin hayatlarını izledim, dinledim ve arşivledim. Sonuç şu: Dünya baştan aşağı yanlışlar ve çilelerle dolu. Eğer bizim şirkette kafanıza iğne sokturduysanız, kim bilir, belki sizin anılarınız bile benim arşivimdedir.

Ses kaydının yirminci dakikasında, Kozan'daki köy evini Nezaket'e bıraktığını söylüyor tekerlekli mezar. Pamuk tarlasını da Fatoş hariç üç kardeşe bölüştürülmesini vasiyet ediyor, bankadaki birikmiş emekli maaşımdan da köye bir tane hayrat yaptırın diyor, belki gelen geçer elham okur. Böylelikle, cennete ekspress bilet alacağını düşünüyor olmalı. Kaydı kapatıyorum, arşivlenecek değerde bulmadığım için bendeki kopyayı silip, orjinal ve şifreli çıktıyı müşterinin mailine şutluyorum.

Ertesi gün öğlen vakti Refik arıyor ve benden rapor istiyor. Tekerlekli mezar mevzusunu hiç açmıyorum. O 500 lirayı kendi cebime indirmeye gerçekten ihtiyacım var. Refik'e, iki gündür hiç bir müşteri gelmediğini söylerken, operasyon sandalyesinden dünün kayıtları siliyorum. Derken ofise birileri geliyor. Birilerinin gelmesine telefonda şahit olan Refik, havadaki para kokusunu aldığı için neşeleniyor: "Oh hadi, sen ilgilen müşterilerle" dedikten sonra telefonu kapatıyor.

İçeriye resmi üniformalı iki polis ve kelepçeli bir kadın giriyor. Çok saçma. Polisler hiç bir şey demeden karşımdaki sandalyeye yavaş ve vakur bir tavırla oturuyorlar. Kadın ayakta. Sağdaki polis, medilini çıkarıp toparlak yüzündeki terleri siliyor. Sonra bana bir belge uzatıyor. Kadın hâlâ ayakta; kendine acıyan ıslak ve acılı gözleriyle sağı solu inceliyor. Önüme uzatılan belge, adalet bakanlığından. Savcının isteği üzerine hâkimin onayladığı bir belge. Kelepçeli kadının (İsmi Bengü Karakurt'muş) toplamda yirmi sekiz saatlikgeçmiş kaydı alınacak.

Şaşkın sayılırım çünkü hiçbir resmi kurum bizim ofisle çalışmaz. Bana belgeyi uzatan polise şüpheli biçimde soruyorum: "Memur bey" diyorum, "polis ve yargı, Adiloğlu'nun şubeleriyle anlaşmalılar diye biliyorum."

"Evet, doğru biliyorsun genç" diye cevaplıyor beni toparlak yüzlü polis, "ama Adiloğlu'nun sistemleri çökmüş. Büyük bir sıkıntı varmış, bir haftaya ancak hallederlermiş. Hâkim, raporu yarın sabaha istiyor. Karakola yakın bi' siz varmışsınız." Genetik facia olan itici polisin açılması, yeterli tatminatı sağlamıyor bana. Kadın hâlâ ayakta. Patronumu arasam iyi olur diyorum.

Refik'i aradığım için pişman olmam uzun sürmüyor. Gerizekalı mısın diye çıkışıyor bana. "Operasyona geç hemen. Sakın kaçırma bu işi. Devlet kapımıza gelmiş oğlum. Saatini bin liradan çek. Faturayı da ona göre kes" diyor. Uyguladığı mobbinge karşı agresif bir tonda konuşmaya karar verdiğim an telefonu suratıma kapatıyor.

Bana verilen belgeyi yazıcıda tarayıp kadını operasyon sandalyesine götürüyorum.. Kadın bana postansiyel iğrenç bir işbirlikçiymişim gibi bakıyor. Haksız sayılmaz. Kelepçeli. İki polisin (ve benim) ona dediklerini yapmak zorunda. Saçları yağlı. Göz kapağı çizgileri, otuzlarının ikinci yarısında olduğunu gösteriyor. Operasyon sandalyesini işaret edip, oturun diyorum. Parfümüyle karışık ter kokusunu, nedense libidomu tetikliyor. Kısa süre içerisinde beyninden aldığımız numunelerle ofise geri dönüyoruz.

Canberk'i arıyorum. Hesaplama yaptıktan sonra, yirmi sekiz saatlik kaydı, mesai bitimine kadar çıkarabileceğini söylüyor. Polisler ve tutuklu kadın ofisten çıkınca, ben de vakit kaybetmeden Nano Lab'a gidiyorum. Canberk'i bilgisayar başında çubuk kraker yerken buluyorum. Elimdeki tüpleri ona uzattığımda klişe sorusunu soruyor: "Eğlenceli mi?"

Ofise geri döndüğümde sıkıcı saatler benim için tekrardan başlıyor. Mesai saatimin bitmesini beklerken, cami inşaatını izliyorum.. Aklımda kadının hikayesi var. Sonra kadını düşünmeyi bırakıp -benim için daha önemli biri olan- kendimi düşünmeye başlıyorum - genelde yaptığım gibi. Yirmi üç yaşındayım ve Refik'in ameleliğini yapıyorum. Hayallerim zaman geçtikçe benden uzağa, dört nala koşuyorlar. Ben ise hürmet ve huşu içinde uzaklaşmalarını izliyorum. Herkese söverim ama yüzlerine gülerim. Her zaman memnuniyetsiz görünürüm ama şikayetlerimi belirtmem. İnsanların hayatlarını izlemek gibi tuhaf hobilerim, sapkın hislerim var. Palamarı çözüp yeni bir hayat kurmaya niyetlenirim ama kendimi yine bu boktan döngünün içinde bulurum.

Tek göz evimin kapısını açarken, Canberk'ten gelen mail cep telefonumu titretiyor. Hevesle bilgisayar başına oturuyorum. Kayıt gelmiş. Yüksek çözünürlüklü yirmi sekiz saatlik görüntüyü indirmem on dakika kadar sürüyor. Bugün yemek yapmayacağım. Donmuş pizzalardan bir tanesini fırında ısıtıttıktan sonra, rahatsız koltuğuma kuruluyor, Bengü Karakurt'un hikayesini izlemeye koyuldum.

Kadın doktormuş, buna inanabiliyor musunuz? Sabah erken saatte uyanıp rezidansın ikinci katındaki fitness salonuna gidiyor. Yavaş tempo yürüyüş ve on beş dakika koşu yapıyor. Nedense duşu, fitness salonunda alıyor. Tekrar on dokuzuncu kattaki dairesine çıkıyor, kıyafetlerini giyiyor, duru makyajını yaptıktan sonra klas sayılabilecek jipiyle garajdan çıkıyor. Can sıkıcı detayları izlerken, görüntüyü hızlandırıyorum. Siyah jipini, özel bir hastanenin otoparkına parkettikten sonra çalıştığı hareket odasına giriyor. Beyaz önlüğünü giyiyor ve

bilgisayarına giriş yapıyor. Bengü Karakurt. Acil Servis Hareket – 3. Nöbet devralındı. 09:28. E-imza.

Servisteki üç tıp teknisyeni ve şöför, Bengü'ye baktıklarında taşaklarının sızlamasına engel olamıyorlar. Her gün böyle geçiyor olmalı. Bunu abaza gözlerinden ve ademleması titreşimlerinden rahatça anlayabiliyorum. Acil servisteki gün sakın başlıyor, hiç hareket yok. Bengü öğlene kadar iki kere sigara içmeye çıkıyor. Sigara içen bir doktor olduğunu bilmek nedense içimi rahatlatıyor. Kendi acizliğime kılıflar dikmeye bayılırım.

Öğle yemeğinde ne olduğunu çözemediğim güzel bir balık yemeği yiyor doktor hanım. Bilekliğine gelen sinyalin akabinde hızlıca servise geri dönüyor. Salak bir üniversiteli, sevgilisiyle kavga edince, cama yumruk atıp elini kesmiş. Ambulansa atlayıp, bildirilen adrese kısa sürede varıyorlar. Apartmanın ikinci katındaki eve çıkarlarken, önde Bengü; tarih öncesi komutan edasıyla merdivenleri çıkıyor, arkadaki teknisyenler ise müdahale edecek ekipmanları taşıyorlar. Şöförün keyfi yerinde olmalı, araçtan ayrılmıyor. Eve girdiklerinde oğlanı acı içinde kolunu tuttuğunu görüyorlar. Oğlanın üstü çıplak. Elindeki tişörtü yaralı koluna bastırıyor. Sevgilisi de yanında, birbirlerine sert ve sessiz bakışları var. Bengü yaraya bakıyor ve teknisyenlerden birinin ona uzattığı modern bir zimba aleti alıp yaranın üzerine koyuyor. Zimbanın küçük ekranı çalışıyor. Doktor, siyah beyaz görüntüyü biraz inceledikten sonra damarda kesik olmadığını söylüyor. Hastaneye gitmelerine gerek yokmuş. Aletten gelen tiz ve ince bir tiz ses eşliğinde, yara dezenfekte olup zımbalanıyor. Doktor hanım alete ikinci dokunuşuyla sargı işlemi tamamlanıyor. Tuhaf. Çocuk ağzını bir kere bile açmadı. Dakikalarca dangalakça bir sinirle önüne doğru baktı. Teknisyenlerden biri faturayı keserken, esas oğlanın sevgilisinin, kavga ve cam kırma hikayesini telefonla birine anlattığını duyabiliyorum.

Bu esnada telefonum çalıyor. Ekranı donduruyorum ve kısa süreliğine Bengü'yü röntgenlemeye ara veriyorum. Arayan Canberk. Sesinde bu sefer heyecan var: "Gördün mü?" diyor. Neyi gördüm mü diye cevaplıyorum onu. Kadını işte diyor. Doktoru.

İzliyorum, diyorum. "İleri sar, ileri" diye üsteliyor. Sinirleniyorum. "Sus, spoiler verme sakın" diyorum. Telefonu kapatıyor. Genelde Canberk'le röntgenlediğimiz insanlar üzerine sohbetler eder, yorumlarda bulunuruz. Hayatın ve insanların pespayeliğinden yalnızca bizim haberimiz var gibi geliyor. Basit bir korsan yazılımıyla dikizlediğimiz kaçık müşterilerin, önemli olmayan hayatlarından çıkarımlar yapar ve doğru olanın ne olduğu üzerine tartışırız. Başka hayatlardaki *keşkeleri* konuşmak, favori boş işler listemezde en yukarıda yer almaktadır.

İzlemeye kaldığım yerden devam ediyorum. Yavaş ilerlememin sebebi de Bengü sayılabilir aslında. Sanırım ben kadının yaşadığı kriminal olayı değil, bilakis kadını merak ediyorum. Ofiste gördüğüm o acılı gözleri, yirmi yıl daha nefes alacak olsa dahi, ölü gibi görünen o kadını merak ediyorum. Dünyanın, hissettirerek yendiği insanlar ilgimi çekmiştir her zaman. Hele bu bir doktor olunca, arka planı daha rahat anlamak için yavaş ilerliyorum diyebiliriz.

Bengü, mümkün mertebe hastanedeki çalışanlarla münasebetini zayıf tutuyor. Klişe selamlaşmalardan ve adet yerini bulsun diye sorulan nasılsınlar(ona da -ız eki getiriyor) dışında bir temas kurmuyor. Mesaisinin bitimine yakın, bileklerine bir acil çağrı daha geliyor. Ambulansa atılıyorlar. Arka koltuktaki teknisyen, elindeki tabletten açıklamayı yapıyor: "Erdoğan Haksever. 58 yaşında. Kalp krizi. Şeker hastalığı ve yüksek tansiyonu varmış" Ekip daireye varıyor. Yaşlı adamın bilinci yerinde değil. Teknisyenler yukarı çıkardıkları kardiyoloji aletlerini sedyenin yanına kurduktan sonra adamı el birliği portatif alete bağlamaya başlıyorlar. Adamın yanında, oldukça telaşlı görünen bir kadın var. Dışardan bakınca kızı gibi görünüyor. Doktor hanım, son model kardiyoloji aletinden çıkan kabloları adamın göğsüne yapııştırıyor, Erdoğan Haksever'in siyah kısa kollu gömleğinin bağrını açıyor. Sonra şöyle tuhaf bir detayla karşılaşılıyor: Adamın göğsünde "SAKIN HAYATA DÖNDÜRME" yazılı bir dövme var. Yazının altında, daha küçük fontlarla: "Ne olursa olsun, vücuduma yapılacak olan bütün tıbbi müdahaleleri reddediyorum - Erdo " Bengü afallıyor. Teknisyenlerle birbirlerine bakıyorlar. Aleti çalıştırmakta tereddüt ediyor. Aletin tuşuna bassa, ekodiyografi ekranı çalışacak ve yapay kalp masajını başlayacak, ama Bengü dövmeye bakıyor -nedense- tereddüt ediyor.

"Hekim Apollon Aesculapions, Hygia Panacea ve bütün tanrı ve tanrıçalar adına! And içerim, onları tanık ve şahit tutarım ki, bu andımı ve verdiğim sözü gücüm kuvvetim yettiği kadar yerine getireceğim."

Yirmi saniyelik bir gecikmeyle aleti çalıştırıyor. Gelen EKG verisi bir ova gibi düz şerit gösteriyor. Alet kalp masajı yapmaya başlıyor, iğneler damarlara girip ilaçlar enjekte ediyor. Lakin ekranda görünen düz çizgi de bir kıpırdanma olmuyor. Herif galiba öldü. Teknisyenler, aletleri toplayıp, ölüm raporunu hazırlıyorlar. Bengü,

hayatında ilk defa bir ölüye bakıyormuş gibi, uzun uzun yaşlı adamın cesedini izliyor. Dönüş yolunda, ambulans mevcudunun bir kişi artması üzerine kimse konuşmuyor.

Teknisyenlerden saçları kirpi gibi olan genç, sanırım ekibin en yeni üyesi olduğu için, ölü bedeni hastane morguna götürme görevini üstleniyor. Hastaneye dönen ekip hareket odasına geri dönüyor, teknisyenlerden orta yaşlı olanı, şaşkın bir suratla, elindeki telefonu Bengü'ye gösteriyor: "Bu o değil mi, doktor hanım? Ölen adam meşhur bir şairmiş. Erdo ismiyle bilinen şair Erdoğan Haksever... falan filan falan filan.... öğleden sonra evinde geçirdiği kalp krizi hayatını kaybetti... falan filan falan filan... Şair'in son altı yıldır asistanlığını yapan Mısra Nilgün, sosyal medyada yaptığı açıklamada doktor ihmaline dikkat çekti."

Doktor hanımın bu cümleleri duyunca, ayağa kalkıyor, "Verir misin şu telefonu" deyip, teknisyenin elinden telefonu kapıyor ve talihsiz haber metninin şahsıyla ilgili olan kısımları okuyor: "...Doktorun müdahale etmede gecikmesi.... Erdo'nun sevenleri ve akrbaları bu olayın takipçisi olacağı... İlgili yerlere şikayette bulundukları..."

Görüntüyü donduruyorum. Çünkü canım biraz dondurma çekti.

Buzlukta duran üç günlük dondurmanın dibini, tezgahdaki kâselerden birine koyarken, hayata dönmek istemeyen şair Erdo'yu ve göğsüne yaptırdığı deli saçması dövmeyi düşünüyorum. Kaybolan mesleklerde bu hafta: Şairlik.

Bengü, mesaisini bitirip, bilgisayarından çıkışını onaylıyor. Otoparka gitmek için, acil servis kapısından çıktığı an yüzüne doğrultulmuş bir düzine kamera ve muhabirlerin üst üste binmiş sorularıyla karşılaşır.

"Erdo'nun ölümünde ihmaliniz olduğu söyleniyor.. Bir şey diyecek misiniz?"

"Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Doktor hanım, bir dakika lütfen, doktor hanım"

Bengü, kimseye tek kelime etmeden, korkak vaziyette koşar adımlarla otoparka doğru, tabir-i caizse kaçıyor. Klas jipinde kendini güvende hissettiği ilk an avucundaki çalan telefon; gelen çağrının başhekimden olduğunu gösteriyor. Yaşlı erkek sesi: "Olanlardan haberin vardır diye umuyorum" diyor.

Bengü, yarım saat kadar önce, ölümle sonuçlanan müdahaleyi anlatıyor. Adamın dövmesinden bahsediyor ve ikilemde kaldığını, müdahaleyi yirmi saniye, sadece ve sadece yirmi saniye geciktirdiğini söylüyor. Sonra ne oldu, diye soruyor başhekim. Sonra diyor doktor hanım, Hipokrat yeminin ilk cümlesini aklıma geldi ve onu mırıldandım.

"Geçmiş olsun" diyor başhekim. "Ama biliyorsunuz prosedür gereği ifadenizi bir de yazılı olarak onaylamam gerekiyor. Adli otopsi yapılacak. Siz orada varmadan önce hasta ex olmuş gibi göstereceğiz."

Güneş batmaya hazırlanırken rezidansına varıyor Bengü. Ölüm ertesi; beklediğiniz gibi, aynadağa gördüğüm surat soğuk ve hissiz. Doktor hanımın insanların etkisinde kaldığı belli. Üzgün görünüyor ama bana sorarsanız, üzgün olma durumunun ölüm vakasıyla pek de alakası yok. Kadın yapısı gereği böyle, bütün seviçlerinde bile acı bulunduran sıkıcı melankoliklerden biri.

Bengü salona girdiğinde kanepede oturan bir adam göze çarpıyor. Siyah kravatı apışlarına kadar uzun. Adamın tipi ve bakışları önemli bir şey anlatamayacak bir politikacıya benziyor. Bengü, evindeki bu adamı yakından tanıyor olmalı ki, onu gördükten sonra sakın bir tavırla açık mutfaktaki buzdolabından bir soda çıkartıp açıyor ve "Aldınız mı" diye soruyor.

"Hayır" diye yanıtıyor kanepedeki ciddi adam. "Kuveytliler aldı... 800 milyon teklif etti manyaklar... Proje için gözü karartmışlar"

"Ne zaman geldin?"

"Senden on dakika önce"

"Hemen gelmeseymişsin keşke... Mis gibi Londra'da bir kaç gün daha geçirseymişsin"

"Ne diyorsun Bengü?"

Adam, sanırım Bengü'nün kocası. Ama bunu teyit edemiyorum. Salonda uzak köşedeki vitrinde bir fotoğraf görür gibiyim. Görüntüyü donduruyorum. Ekrana yeterince zoom yapıp vitrin tarafını büyütüyorum. Evet, tahmin ettiğim gibi. Gençlik dönemlerinden kalan yarı sırnaşık yarı romantik fotoğraf, bu adamın, Bengü'nün kocası olduğunu gösteriyor.

Kumandaya basıp izlemeye devam ediyorum.

"Londra'yı diyorum... İhale elden gitse bile, mis gibi şehir, iki üç gün daha vakit geçirseydin...Nerde kaldın Londra'da? Anlatsana biraz" Bengü'nün sesi sebebini bilmediğim bir nedenden titrek. Sadece sesi değil gözleri de öyle. Hatta gözünden çıkan yaş yüzünden izlediğim ekran bulanıklaşıyor. Birden ağlamaya başlıyor doktor. Yer yer buğulu bir görüntü.

Adam, şaşkınlıktan ziyade sinirli bir çıkış yapıyor: "Ne diyorsun Bengü? Off n'oldu gene?"

Bengü cevap vermeden hızla yatak odasına gidiyor. Ağlak nefesiyle odayı içeriden kitliyor. Birkaç kez burnunu çekip annesini arıyor. "Anne....Hkk...hkk... Evet, geldi... Söyleyeceğim şimdi"

Gelinin annesinden damata bir beddua daha. Alkış!

Annesi, terket o yalancı sünepeyi diyor. Al valizini gel yazlığa.

Göz yaşlarını siliyor Bengü, derin bir nefes alıyor ve yatak odasından çıkıp tekrar salona dönüyor. Adamı deri kanepede bacak bacak üstüne atmış, kravatını biraz gevşetmiş, sigara içerken görüyoruz.

"Manyak manyak davranmayı kesecek misin?" diye soruyor, hâlâ ismini bilmediğim adam.

Bengü on dakika önceki sorusunu tekrarlıyor: "Londra'da nerede kaldın?"

"Off... Sabır.. Hilton'da kaldım. Hyde Park'ta... Eee? Akşam akşam, çileden çıkarmaktan keyif mi alıyorsun? Yol yorgunuyum. Son üç günde toplasan on saat uyumuşumdur. Bir buçuk saat trafikte kalıp ancak eve gelmişim. Ama sen, her zamanki formunda, beni saçma sapan sorularınla karşıla-

"Sen Londra'ya gitmedin"

"..."

"Ankara'daydın"

"..."

"Ne oldu? Dondun kaldın?... Üç gün önce Londra'ya ihaleye gideceğini söyledin ama Ankara'ya gittin. Bak bu biletinin çıktısı. 14.20 uçağına binmişsin... Doğru değil mi?"

Bengü, elindeki telefonundan bir görüntü açıyor ve adama doğru gösteriyor. Bir uçak bileti çıktısı: adamın adının Kerem olduğunu görüyorum

"Dur daha bitmedi... Bu da Ankara'da kaldığım çift kişilik otel odasının ve lüks restoranlarda yediğiniz yemeklerin faturası. Bir kredi kartın vardı, üniversite yıllarından kalma. Hiç kullanmıyorum, duruyor öyle demiştin. Güzelce duruyormuş, gerçekten. Her şeyi o kart ile ödemişsin"

"Bunları kim gönderdi sana?" diye soruyor zampara Kerem.

"Kim gönderdiyse gönderdi... Senden boşanıyorum Kerem. O orospu kimse, onu da bulduracağım, emin ol.

Mahkemede otel kameralarını talep edeceğim. Bakalım çift kişilik otel odalarında kimlerle sürtüyorsun... Donuna kadar alacağım, donuna kadar!"

"Sana bu belgeleri kim gönderdi diyorum. Cevap vereceksin. Kim gönderdi?"

"Bırak kolumu. Bırak!"

Küçük burjuva çekirdek ailenin gergin kakofonisini, çalan zil kesiyor. Kafalarını, eş zamanlı olarak diyafona doğru çeviriyorlar. Zampara Kerem, bir anlığına sakinleşiyor. Kapıya gidip görüntülü diyafonu açıyor. Karşıdan gelen genç rezidans görevlisinin sesi evin içinde yankılanıyor: "Eee merhaba Kerem Bey. Kapıda bir genç var. 102 numaraya, size geldiğini söylüyor. Misafir bekliyor muydunuz?"

"Bize mi? Kimmiş?" dedikten sonra Bengü'ye dönüp bakıyor. Doktor hanım hayır anlamında, kafasını sağa ve sola sallıyor.

"Üzerinde kimliği yokmuş efendim" diyor rezidans güvenliği. "Doktor hanımı görmem lazım deyip duruyor. Erdo'ya vefa borcum var diyor, anlamıyorum" Görevlinin sesi biraz kısıklıyor, "yaa bir de... sanki böyle... nasıl desem... uyuşturucu etkisinde gibi görünüyor, gözleri filan tuhaf bakıyor"

Bengü, "Erdo" kelimesini duyunca, az evvel yaşadığı sinir harbinin üzerine korku seline kapılmış olmalı ki, bir hışımla diyafona koşuyor. "Kov gitsin! Gitmezse polis çağır!"

Kerem, hayatının ve evliliğinin -muhtemelen- en manyak saatlerini geçirmesine rağmen sessizliği koruyup sakin bir final istediğini belli ediyor. Erdo'nun kim olduğunu, kapıya gelenin kim olduğunu merak bile etmiyor. Bengü, yatak odasına geri dönüp, günler önce önce hazırlandığı belli olan büyük valizi alıyor ve ihtişamlı salondan son kez çıkarken, ilkerki hayatında adını zikrederken *eski eşim* diye bahsedeceği Kerem'e son bir kez bakıyor. Kerem de ona delici gözlerle bakıyor ve Bengü'yle arasındaki sert ve kalın duvar böylelikle yıkılıyor.

Otoparka indiğinde telefonu çalıyor çalıyor doktorun. O da, sanırım benim gibi, annesinin aradığını düşünüyor. Annelerin her şeyi bilme hakkı vardır.

İkimiz de yanılıyoruz. Arayan gizli numara.

Bengü'nün *alosuna* karşılık verilmiyor. Bir kere daha deniyor, karşıdan şöyle bir ses geliyor:

"Burdan bakınca: Allah bile özgür değil, tatlım
O da çizdiği çerçeveyi korumak zorunda
Uyanmış bir bilincin bir erezyonunu yazıyorum tatlım
Neleri yok edebileceğini tahmin bile edemezsin "

Kısa bir sessizlik oluyor. Peşine, duyduğumuz huzursuz erkek sesi konuşmaya devam ediyor: "Bu Erdo'nun yazdığı son şiirdi, biliyor musun? Ama bu şiiri tamamlayamadı ve senin yüzünden tamamlayamayacak"

Bengü telefonu kapatıyor. Bu Erdo meselesinin hayatında bu denli bi önemli bir şey kaplayamayacağını düşünmemiş olmalı, korkuyor. Dikiz aynasından yansayan yüzündeki korkuyu görebiliyorum. Çaresiz insanlar komik görünür. Yirmi üç yıllık hayatımda tecrübe ettiğim konulardan biri de budur.

Doktor hanım, beş saattlik yolda beş mola vererek Alaçatı'ya varıyor. Annesi, bir akraba cenazesinde değil ama yine mutsuz görünüyor. Ortada dolaşan huzursuz kuşları anlıyor gibi. Yazlığın bahçesinde çay içip sohbet ediyorlar. İyisini yaptın diyor annesi. Sünepeden hayır gelmez. Annesi, klasik *bendemiştimgillerden* biri: "Ben demiştim sana yıllar önce, bu çocuğu ilk bizle tanıştırdığında demiştim... Bundan hayır gelmez, demiş miydim dememiş miydim, ha?"

Sonra şair Erdo'yu anlatıyor Bengü. Onun ölümünü. Şairliğini. Şairin saplantılı hayranları var diyor. Ve onları anlatıyor. Evime geldiler. Telefonumu buldular.

Annesinin ısrarları sonucunda, Bengü, avukat kuzeni Banu'yu arıyor. Avukatla konuşurken aynı kelimeyi tekrar ediyor: Saplantılı hayran. Bu lafa takılması bana garip geliyor. Zaten bir şeye kayıtsız hayran olmak başlı

başına saplantılı bir mesele değil mi? Avukat Banu kanalıyla, koruma ve uzaklaştırma tedbiri talep edilecek, gelen maile e-dilekçeyi onaylıyor. Saplantılı hayranlarına karşı. Saplantılı hayran lafına çok takılıyorum. Aklıma futbol taraftarlığı için kavgada ölen insanlar, kötü karakteri canlandıran dizi oyuncusunun hayasızca dövülmesi, sevdikleri metal müzik gruplarını tartışmasını bıçaklı bir kavgaya dönüştüren salaklar geliyor. Teoride bakınca, onlar da saplantılı hayran değil mi? Bu toplumsal kurgunun bir şekilde fanatik yaratma arzusuna pek şaşırıyorum.

Uyandığında Bengü, deniz kıyısında sabah yürüşü yapmak için evden ayrılıyor. Evdeki yürüyüş bandını, nedense yapay ve işlevini yapamayacak bir nesne gibi görüyor olmalı. Annesi ortaslıkta yok. Jipe atlayıp sahile gidiyor. Beş altı kilometre hafif tempo koşu ve yürüyüş yaptıktan sonra, kumsalın bitimindeki asfalta parkettiği jipe doğru yürüyor. Saat daha dokuz olmamış. Kumsalın kafesi kapalı. Çevrede tek tük yürüyüş yapan yaşlı insanlar dışında kimse görünmüyor. Derken, karşı yönden gelen garip kıyafetli paspal bir genç, rotasını kırarak Bengü'nün önüne geliyor. "Bengü Karakurt siz misiniz?" diye soruyor.

Bengü, korkusunu gizleyerek "Hayır" diyor. Adımlarını hızlandırıyor. Tam jipinin kapısını açacakken, gizemli genç tekrar önüne geçiyor. Elindeki kitabı doktora uzatıyor. "Evet, siz o doktorsunuz. Alın bunu, Erdo'nun kitabı. Benim en sevdiğim kitabıdır. Buradaki şiirler benim hayatımın anlamıdır... Belki de nasıl bir hata yaptığının farkına varırsınız"

Bengü, karşısındaki paspal gencin ona zarar vermeyecekte bir naiflikte olduğunu anlayınca sert çıkışıyor: "Ehh! Yeter be!" diye bağırıyor. "Çıldırдың mı siz kardeşim? Ekip olarak oraya vardığımız da şeyhiniz çoktan ölmüştü. Anlamadım ki, tarikat mısınız nesiniz?" Sonra telefonu gence doğru çeviriyor. "Bak, bir daha seni görürsem, fotoğrafını polise vereceğim, anladın mı?"

Aracına bindikten sonra, insanlar nasıl böyle bomboş olabiliyor diye mırıldanıyor Bengü. Nasıl böyle salak olabiliyorlar? Şairlik de neymiş, kaldı mı onlardan?

U dönüşü yapmak için ters istikamete iki yüz metre kadar sürüyor. Dönüşünü yaptıktan sonra bir anda çılgılık atıyor ve arabayı sağa çekiyor.

Siktir çekiyorum ekran başında izlerken. N'oldu?

Görüntüyü biraz geri alıp tekrar oynatıyorum. Ve Bengü'nün, Erdo'nun saplantılı genç hayranına çarpıp, onu havaya savurduğunu, büyük bir şaşkınlıkla izliyorum. İkinci çektiğim siktir, ilkinden daha uzun ve hisli oluyor.

Bengü, derin nefes alırken dikiz aynasından yerde yatan bedeni görüyor. Ve ironiktir ki, gencin ona vermek istediği Erdo'nun o aptal kitabı ön kaputa düşmüş vaziyette. Doktor araçtan inmiyor. Derin nefes alıp yutkunuyor, yolda kimse yok. Hipokrat Yemini nedense bu sefer aklına gelmiyor. .

Gaza basıyor ve ömrünün en aptalca hareketini yaparak eve doğru sürüyor. Direksiyondaki elleri titriyor, kendi kendine şöyle mırıldanıyor: "Birden yola atladı, birden yola atladı, aniden yola atladı... Beni tehdit ediyorlardı zaten. Tehdit ediliyordum... Geri dönmeliyim.. Hayır.. hayır.. dönemem... Polisi arayamam... Ya öldüyse?.. Yok yok, ölmemiştir... Ama, ya öldüyse? Kimse görmedi, kimse görmedi, kimse görmedi."

Üzerine basarak tekrarlıyorum: Çaresiz insanlar komik görünür. Annesi de bir gariplik olduğunun farkına varıyor ki: "Ne bu yüzünün hali, bembeyaz?" diye soruyor. Bengü cevap vermeden üst kattaki odasına çıkıyor ve yaklaşık yarım saat sonra evin önüne gelen polis arabası onun için namüsaait sonu hazırlıyor.

Siyah ekran.

Bu iyiydi be diye geçiriyorum içimden. Saate bakıyorum gece 3'ü bulmuşum. Beş saat sonra kalkıp ofise gitmem gerçekliği ile yüzleştikten sonra, görüntüyü USB belleğime alıp arşive ekliyorum. Bu muhteşem çöküş ve Bengü, aklıma sebepsizce kurcaladığı için, yatakta sağa sola dönüp uykuya dalmamı geciktiriyorum. Elimdeki telefonda doktorun ismini araştırıyorum. Haber küpürlerinde görüyorum fotoğrafını. Çaptığı çocuk ölmüş. Hikayedeki gizli favorim de, zampara Kerem. En zayıf depresyonu o yaşayacak.

Yarın büyük gün. Canberk'le öğle arasında bu olayı tartışacağız. Olay haber sitelerine düştüğü için, adım gibi eminim, kaydı medya şirketlerine satmalıyız gibi teklifler sunacak. Bunu bir kaç kez yapmıştı. Geçmişini

yakaladığımız insanlardan bir kaçının sevişme görüntülerinin elimizde olduğunu kastedip, porno sitelerin bu videolara iyi ödeme yaptığından bahsetmişti. Nemli dudaklarıyla erotik heyecanı hatırlayan çiftler. Sevişmeleri, birbirlerini keşfettikleri iğrenç birer işkence gibi olan insanlar... Ve bu ızdırap içinde, başarısız orgazmlar, pörsümüş penisler, sahra çölü kadar kuru vulvalar.. Arşivimizdeki tüm seks görüntülerini satmalıyız demişti. Bunu etik bulmadığım için ben yanaşmadım, ama kim bilir, belki Canberk kendindeki kopyaları çoktan satmıştır.

Ertesi gün, öğle yemeği için Canberk'in yanına gittiğimde, laboratuvarı onu göremiyorum. Laboratuvarı çalışan, ismini Aybike ya da Ayfer gibi bir şey olduğunu anımsadığım esmer genç kız, Canberk'in bugün işe gelmediğini ve telefonunun kapalı olduğunu söylüyor. Hayret ediyorum. Ve sanki kızın dediklerine itimat etmiyormuşum gibi Canberk'i arıyorum. Telefonu kapalı.

Canberk'in ortadan kaybolmasına dair derin şüphelerim var. Erdo, saplatılı hayranları ve dün izlediğim dehşet hikayeyi Canberk'le ilişkilendiriyorum. Bir şey bildiği birilerinin onu ortadan kaldırtmak istediklerini düşünüyorum- ve düşüncelerimde haklıysam sıra bana da gelebilir. Derhal Canberk'in yaşadığı semte gidip, bir tatsızlık olmadığını teyit etmek için yola çıkıyorum.

D100 karayolunda çevirmeye giriyorum. İki trafik polisi, kimliğimi istiyor. Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarmak için elimi göt cebime attığımda, direk götümle karşılaşıyorum.

"Cüzdanım" diyerek panik oluyorum, "cüzdanım yok, çalınmış" Sonra telefonum da cebimde olmadığını farkediyorum. Tabi yaaa. Plaza çıkışına çarpıştığım çocuk. *Piçe bak sen.* Bu sonuncusu ağzımdan çıktığı için salak memur ona piç dediğimi düşünüp: "Ne biçim konuşuyorsun sen?" diye azarlıyor beni.

"Soyuldum memur bey! Soyuldum"

Polisler, benden şüphelendikleri için, aracın plakasından ruhsat sahibini arıyorlar. Biricik patronum Refik, İstanbul feribotunda bu haberi alınca pek rahatsız olmuyor ama ofise gittiğinde kapıda tekerlekli mezarın kel oğlunu görünce, ondan habersiz yaptığım ve cebime indirdiğim 500 papelden dolayı hiddetleniyor.

Ofise girdiğimde, "Arabanın anahtarını, bir de benden çaldığın beş yüz lirayı bırak. Eve gidip internette iş aramaya başla" cümlesi ile karşılıyor beni. Nazikçe kovulduğuma şükret meliyim acaba?

Arabanın anahatarlarını bırakırken, "Cüzdanımı çaldırdım Refik Bey" diyorum.

"Eminim öyle olmuştur. Düzenbaz seni... Sendikaya mail atacağım. Hiç bir yeminli bellek müşaviri ofisinde çalışamayacaksın. Aslında seni polise vermem gerekirdi..." Falan filan, falan filan. Ben kapıdan çıkarken duymaktan kaçamadığım, karakterimin noksanlığına dair irite edici eleştiriler git gide zayıflıyor.

Evdeki yedek telefonumu açtığımda salak Canberk'ten gelen fotoğrafları görüyorum. Mustafa ona süpriz hazırlamış ve kimselerin haberi olmadan Şile'de bir Cuma günü kaçamağı tertiplemiş. Mesai günü olmasına rağmen bu romantik jesti reddedemeyen Canberk, telefonunu kapatıp Şile'ye basıp gitmiş. Gönderdiği mavi mayolu fotoğrafı bile yüzüme tebessüm getirmiyor.

Oldukça boktan geçen günün tesellisi yataktadır diye düşünüyor ve pantolonumu bile çıkarmadan yatağa giriyorum. Elimdeki kumandayı çalıştırıyorum. Geçen yıl arşivlediğim bankacı müşterim Orhan'ın iki haftalık Kamboçya tatilinin kaydını başlatıyor ve yine başkalarının hayatı içinde uyumaya çalışıyorum.

VOLKAN YALÇIN

Med Eorp ve Hızal Sab'ın
ahıana, dolı seleni.

Vuha

ışıklar söndü
zifiri karartı
bilenler sustu
tam sırası
şimdi
vahşetin tadı
akacak kadar
sağduyu yok
her şey normal
vuu haaa
dejenerasyon
olağan
yadırgamıyoruz

kesikler
hep iyileşiyor

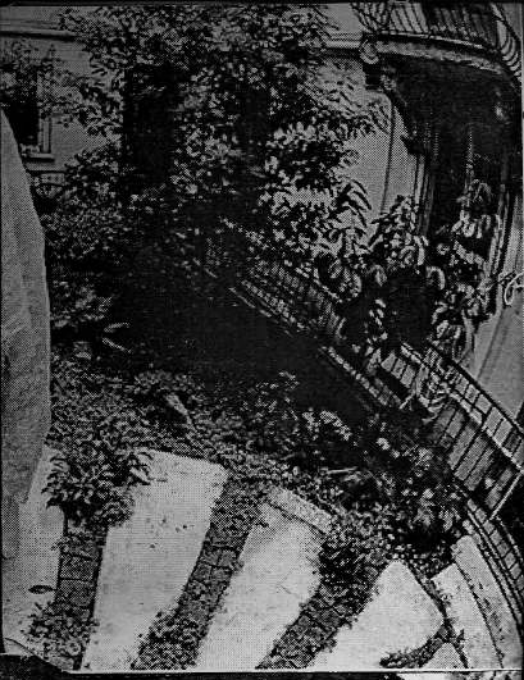
Yine Bazen

bazen dünyaya iyi davranmaya değmez diye
düşünebiliyor insan.
yine de yanılmamak lazım.

yok günün affı
geçen zamandan gelen.
akıyor, akıyor, sürüklüyor.
bizler de bakıyoruz
ve kaçıyoruz
tükeniyoruz

iğrenç gezegende
güzellikler ararken
ya sabah yatıyoruz
ya da uyanıyor
her şekilde bunahıyoruz.
içiyoruz keyife, kedere.
bitiyoruz abi
cidden bitiyoruz.
yine de böyle iyiyiz
birlikte soluyoruz...

Tüm günahların hakkını kim veriyorsa o kadar yaşadım.

Hakkımdır

anlamak hakkımdır çöpçü de olsam hakkımdır.

tek kalabildin mi hiç? herhangi bir yerde.

emin misin? bir kez daha düşün bence.

Daha iyi bir resim çizebilir misin deme lütfen.

Ben.

vasıfsızım.

tüval sende, boya sende.

istediğini söyle sadece.

Garipseme işte burası gerçek hapishane.

geri gelme.

Mazeretlerini asırlar ötesinden duymama gerek bile yok.

Ben havadayım, sabit.

Bedenimi kime sorsan gösterir zaten.

Ayrılmaya da niyetim yok..

hapishanemden.

ve son-

kendinize pay çıkarmayın hapishanemden

kurgu benim en nihayetinde.

‘Med’ Sarp Paçal

Hazal Sala

Sutler
2010-2011

08.10.2013

NE DİNLESEMCİLER VE Bİ ŞARKI AÇSANA'CILAR İÇİN ÖZEL SAYFA

In The Void, farklı platformlar ve etkinlikler ile güncel ve bağımsız sahneden yerel sesleri, müzik oluşumlarını tanıtmayı ve desteklemeyi amaçlayan bir oluşumdur.

(inthevoidsound@gmail.com)

facebook.com/inthevoidtr

instagram.com/inthevoidsound

-ALTERNATİF YERLİ SAHNEDEN FARKLI SESLER-

(Her hafta, Pazartesi'yi Salı'ya bağlayan saatlerde 24:00 - 01:00 arasında Açık Radyo(94.9)'da)

Destroy Earth- Fist of Love & The Shepherd

Nekropsi- Sekizler

Padme We Don't Care (About You)

ether blank - seveda

sü - something sweet

Efe Uygun - covarience

Erlenmeyer - Jaztec(acid interlogue)

Deniz Erdem - Join Our

Ruthless Rebellion And Die

555-5555 - poetika [KÖPEK EDIT]

Boëthius - Musique Pour La Méditation

Mara Lakour - Inhale (Havantepe RMX)Hoplite - c h e r r y

Favela - Patience (Baker Aaron Refix)

ozoyo- Plantarium

Emre Can Swim- GolfcLap [Artesian Sounds]

kudaba - Hawking

KUO- Trumba Birds

555-5555 - poetika

Erkin Gören- Meyküsar

▽ - Fool

INSDU - Memories

Pyon - Ve Ben Yalnız (Cover)

Farabi - Z E Y R E K (ft. YNZ)

LowState od. - el-hakk

peolptik - border v2.0

Low State od. - Spite (Badmash)

Deniz Erdem - Existential Acid Flashbacks

Farazi- SPACE

Araz - Heat Up

Alien Hand - Earth

Afrodeo - Büyük Duvarlar (feat.Gramafonia)

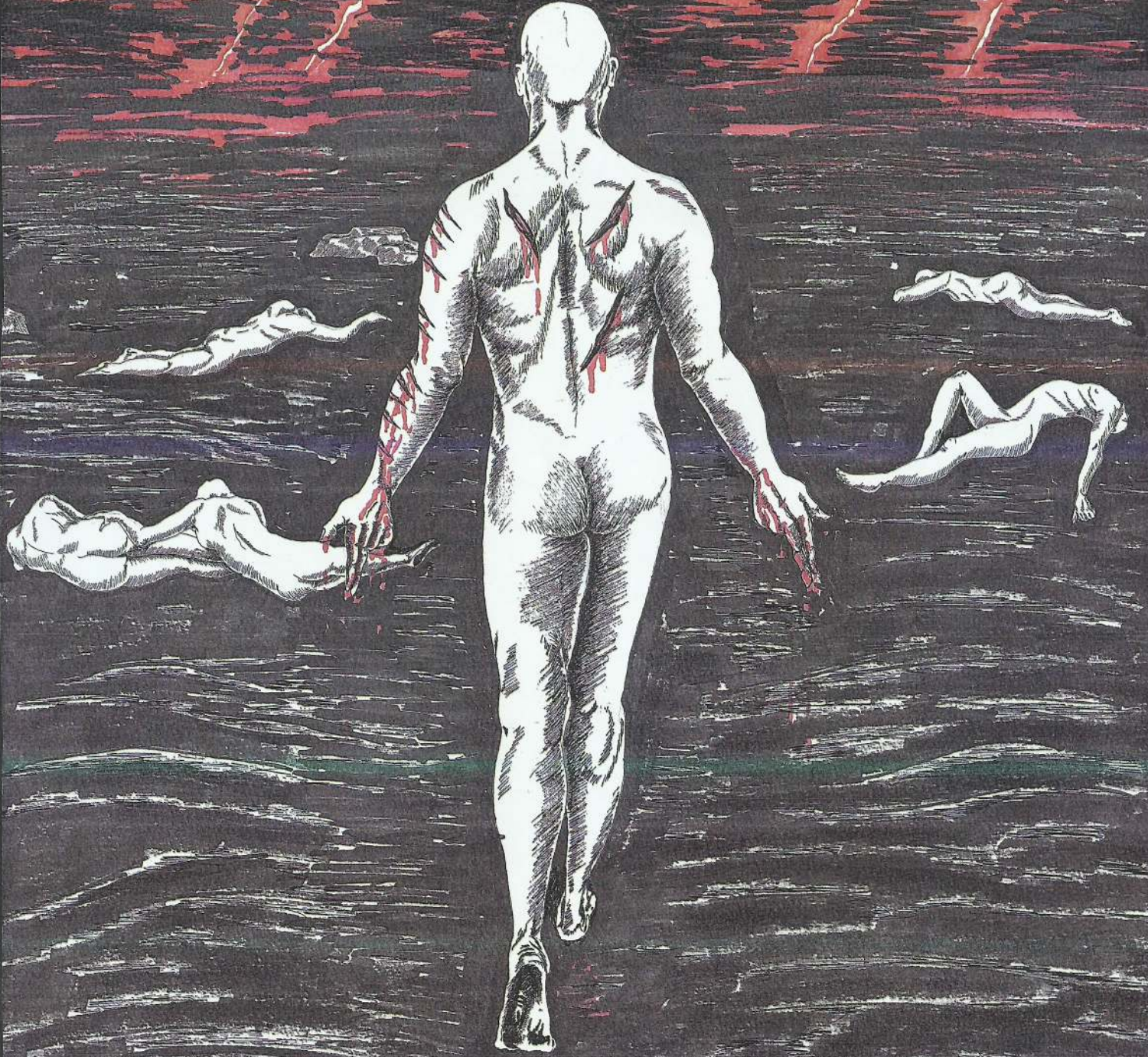
Museum Musings - Nigh Sin

Lolaxvi - Tru S3lf

Homo sapiens
Günümüzde yaşayan ve iki
ayak üzerinde yürüyen hominin

AK49 - anywhere
Jtamul - Cruising Spot
in Hoodies - Coo Coo (Tim TrickStar Remix)
Seawolf&Wonders- It's Over (3K1A Records)
Islands and Dreams - Intercontinental Express
Nilüfer Yanya - Hey (Pixies cover)
Brek - Burn it down
Ekin Fil- Before A Full Moon
Drunk High Jinks - İstanbul
Farazi - SUMMER18 (ruff)
SubRoyce - War Will Never Stop
Deniz Erdem - OĞM
Bora Başkan - The Demon is Plural & A_Z+ep/a_Z+1
KOO - Üf
OtherMxn - HeartCloud
Vertigo - Teardrop
▽-FALLIN
TJ Porter - Present_Future
ben lee - hrd 2 believe
Voyd - Y'all
Varteres Durise - Plankton
Sirma Altug - Homecoming
RedRice - Insatiable
Okay Vivian - Moments
Deniz Erdem - Fucked off Again
Bladee - Cover Up (Prod. Sami Baha)
Hayri Okcu - Karanlıkta
İpek Görgün - Neroli (Touch)
Sumatran Black - Black Goo
Can Bora Tanzer - Masika
Hakan Kurşun - Boşu Boşuna
Yank - Tutun Yoluna
wedieyoungg - son
lin Pesto - Olsun İstemezdim
To My Lonely Sik Kid
In Your Oceans
Bam Bam Bam - Uzatma
The Cold Streaks - Take Us All
Rijeka - Windy
Manik Maynd - Cevap Veriyor
Sorgu - İyimser Salaklar (Cxngvxr Remix)
Granul - Syntax

KAOSA YÜRÜYEN

ALACA KATARSİS